

ISKRE S TVRĐAVE

List učenika OŠ Petra Kružića Klis - Lipanj 2016.

List učenika OŠ Petra Kružića Klis
Lipanj 2016.

Nakladnik:
OŠ Petra Kružića Klis
Put svetog Ante 30; Tel: 021/240-006
E-mail: ured@os-pkruzica-klis.skole.hr

Za nakladnika:
Neven Tešija, prof.

Glavni urednik:
Zdravko Milišić

Uredništvo:
Mislav Tokić, Antonela Radić, Magdalena Glavina (8.r.),
Ivana Bubić, Lara Caktaš (7.r.), Mihovil Bulić,
Bruna Dujmović, Dora Rađa, Lara Jovišić,
Marta Čaleta (6.r.)

Suradnici:
Željana Radić, Lidija Radman, Lada R. Cvitković,
Nadana Tešija, Linda Milišić, Vesna Glavina,
Dijana T. Blažeković, Elis Samardžić, Julija Bučan,
Vesna Jukić, Zorica Pelivan, Ivana Hrgović,
Frane Perković, Vedrana Balić

Grafička priprema:
Jakša Frlan

Tisak:
RePrint Tiskara

SADRŽAJ

Mi smo prvi razred.....	3
Volim.....	4
Jesenske priče.....	5
Obilježili smo.....	7
Želim znati.....	8
Literarno-novinarski radovi.....	9
TEMA BROJA: Kulturna baština.....	23
Natjecanja.....	35
Intervjui.....	36
Lidrano.....	41
Veselo i nezaboravno.....	42
Mašta može svašta.....	44
Izbor!?!.....	47
Nasilje nije OK.....	48
Proljeće je.....	50
More naše plavo.....	52
Strip Stina.....	54
Strip League of Legends.....	55

Naslovnica: Mia Sanader 8. r.
Poledina: Lara Caktaš 7. r.

MI SMO PRVI RAZRED

MOJA MAMA
M kao majka
Omiljena bajka,
Ja je volim i
Andeo nas prati.

M kao milost
A kao abeceda
M kao molitva
A kao adresa mamina.
Učenici 1. razreda

JESENSKE PRIČE

ANTE GAZIĆ 4.r.

MARKO BURIĆ 4.r.

MOJA HRVATSKA

Svaki čovjek ima svoju domovinu. Moja domovina je Hrvatska. Čuo sam iz priča starijih koliko je ona lijepa. Naučio sam da ima četiri zavičaja. Moj primorski zavičaj je meni najdraži. Svakog ljeta uživam u morskim čarima. Kada odrastem volio bih vidjeti sve njene gradove i sela, otoke, rijeke, jezera i planine. Volim svoju domovinu.

Nino Gizdić 4.r.

JESEN

Bio je petak poslijepodne. Jesen. Tata me vodio u šetnju. Volim s njim šetati. Krenuli smo u meni nepoznato područje. Livade su bile prekrivene lišćem, crvenim, žutim, narančastim, zelenim... U daljini sam ugledao nekakve uzvisine. Izgledale su kao pješčani slapovi. Razigrana vjeverica je protrčala ispred nas. Na putu natrag opet smo je susreli. Na pola puta do kuće uhvatila nas je kiša. Otrčali smo doma. Kiša je padala i padala, hm... pravi jesenski dan.

Antonio Vrvilo 4.r.

MARIN VETMA

svako stablo
zelenu krošnju ima
crnu rupu usred trupa ima
vjeverica se u njoj krije
dok vani kiša lije
jesen kada stigne
zlatnu haljinu
krošnji
isplete
lijepa je
snena
za zimu
spremna
Judita Jaman 2. razred

POLJUBAC

Poljubac
nježan i zaljubljen.
Usrećuje, raduje, liječi.
Poljubac moj, tvoj, majčin...
Slatki poljubac!
Magdalena Svalina, 3. r.

ETNA BERLANDA 4.r.

TVOJE SU OČI...

Tvoje su oči kao more
Ali i zelene gore...
U njima vidim ljubav cijelog svijeta,
Ljepše su od cvijeta.
Volim ih jako,
Jer slatke su tako.
Lijepše su kao najljepši stih,
Ne mogu živjeti bez njih.

Dino Bašić 3.r.

MALI EKOLOZI

Za Dan planeta Zemlje učenci 1., 2. i 3. razreda sa svojim su učiteljicama zasadili cvijeće, dok su učenci 4. razreda prošetali livadama Klisa do potoka Bađane.

OBIJJEŽILI SMO

Učenci 1., 2. i 3. razreda obilježili su: Dan kruha i zahvalnosti za plodove zemlje izložbom i degustacijom kolača, jesenskih plodova i voćnih sokova te prigodnim recitacijama i igrokazima.

U sklopu Adventskog sajma u Klisu sudjelovali smo na radionici izrade jaslca i plesnoj radionici.

Na školskom maskenbalu.

ŽELIM ZNATI

KORNJAČE U ŠKOLI

Kornjače u školi uče
kako se u oklop skriva
i kako se u moru pliva.
One uče kako jaja u pijesak skriti,
kako ljudima nevidljiv biti,
kako hranu u koralju naći
i kako se u opasnosti snaći.
Paula Mrđan 2. r.

ŠKOLA

Šašavi učenici,
Knjiga puna znanja,
Olovka u ruci,
Ludovati i zezati se,
Abeceda zabave i igre.
Marieta Buliga, Dora Zelić 3. razred

MAČKE U ŠKOLI

Kada mačke idu u školu
one ne uče pisati i čitati.
Na njihovim klupama nećete vidjeti
pernice i knjige.
Mačke u školi uče kako jesti,
kako prestići
i u dječje krilo sjesti.
I još uče kako mlijeko piti
i od psećih šapa se skriti.

Lucija Bubić 2. r.

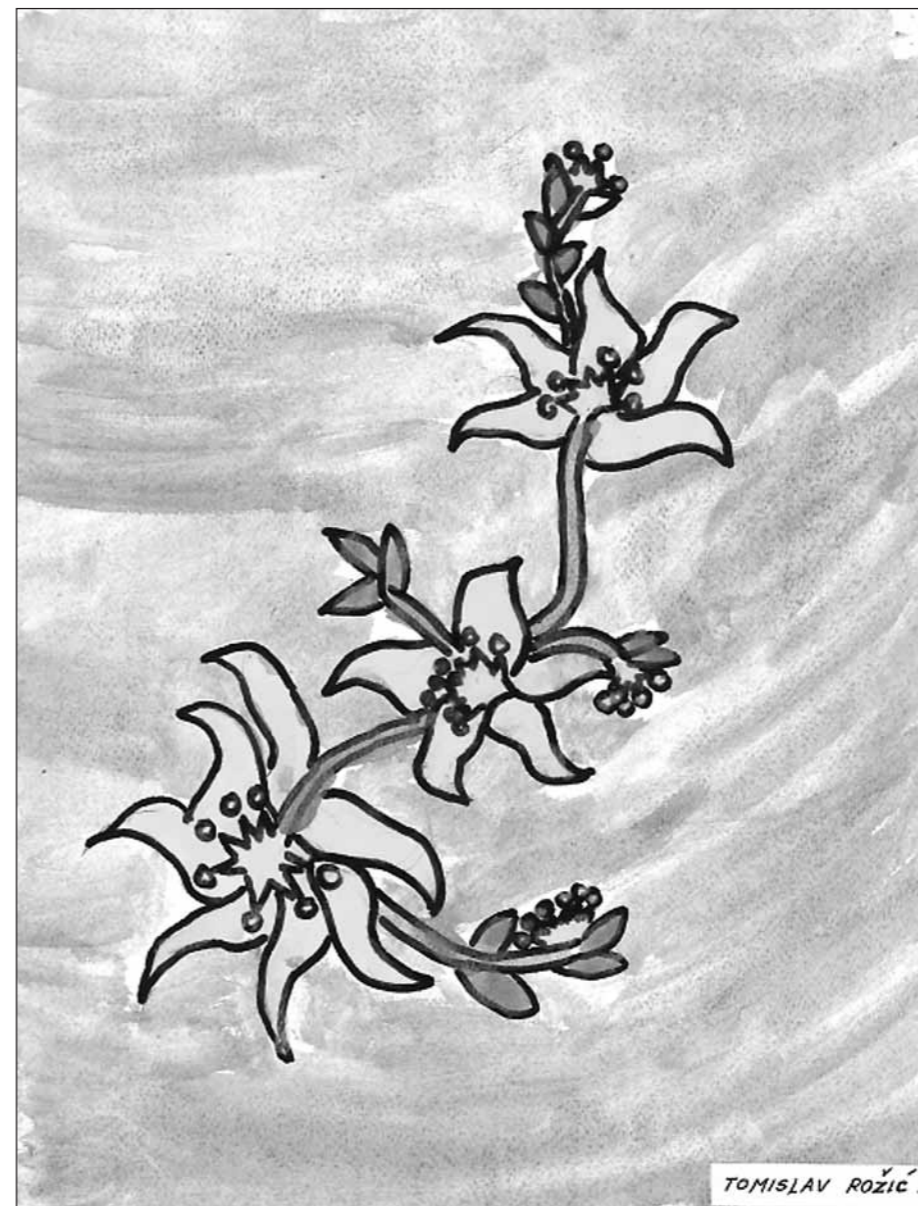
ŽELIM ZNATI

Svakog dana želim nešto novo saznati. Što više znaš, više vrijediš. Naša učiteljica nas od ponedjeljka do petka želi što više naučiti. Treniram nogomet. Moj me trener želi što više naučiti da u budućnosti budem bolji i uspješniji nogometaš. Moja mama me uči kuhati lagane stvari jer želi da više znam. Svatko tko me podučava želi mi najbolje i zato hvala vam.

Mateo Tešija 4.r.

Pejzaž

Proljeće je i ove godine dohvatilo livade moga zavičaja.

Bura nosi miris ružmarina preko krša i kamena. Lastavice uznemiruju tišinu, sunce im zlati umorna krila.

Gledam maslinu kako se njiše milovana vjetrom, grane se savile put mora. S golog brda, siva boja stijene se prelijeva u bezbroj srebrnih nijansa, a bura puše sve jače i jače. Maslina se presavija, ali odolijeva. Bura samo čeka kad će maslina posustati. Cvijeće starog bajama zelenu travu prekrilo je ružičastim laticama. Tišina livade pretvorila se u igru dobra i zla. Crnoj vrani bura ne smeta. Dapače, ona ju s lakoćom koristi kao oslonac u letu, ali lastavici ne da mira. Onako laku i krhku gura je grubo dok traži svoje gnijezdo. Ptici viču, strah im je pokrio toplo paperje. Hladnoća ih je obuzela, pa gladna usta traže milost. Lastavici nije lako. Maslini prva grana puca, a bajam je otkrio zeleni trag. Najednom, bura se umiri i umori.

Maslini je najviše štete donijela. Umorne grane su popustile te još uvijek leže pri tlu, vrhovima prema moru. Vrana pobjedonosno svladava svoj let. Lastavica je pronašla svoje ptiće, a oni uznemireni cvrkuću, cvrkuću... Još ih je strah. Mir je savladao livadu. Miris ružmarina prati mir koji je ponovno zavladao i mojim mislima. Trenutak poslije, dogodi se čudo. Ispred mene pruži se topla zraka vjetra. Jugo. Zapuhao je topli vjetar i utoplilo strah i nemir. Plavo, čisto nebo začas se prelilo u tisuće boja. Od žarkocrvene pa sve do žute.

Jugo nosi miris mora i ružmarina preko krša i kamena.

Dok lastavice uznemiruju tišinu, a sunce im zlati umorna krila.

Jelena Rožić 7.razred

Kiša

Čovjek skriven
ispod crvenog čelika
ništa mu ne može

Ulica

Cesta je uska
auto ne može proći
čuju se koraci

Ivan Balić 5. razred

ZADAĆA O PRAVDI

U mojoj kući ima pet pravdi.

Prva su pravda moje dvije mačke. One traže da odmah ujutro dobiju hranu jer slijedi neprestano mijaukanje.

Druga je pravda moja mama koja kaže da se uvijek jede baš sve što ona pripremi.

Treća je pravda, ali po njenom mišljenju najvažnija, pravda moje starije sestre koja kaže: „Ti si najmlađi i radi što ti se naredi!“

A moja pravda baš se i ne poštuje, a ona samo želi reći: „Želim se igrati, juhu ne jesti.“

Jedva čekam da narastem da moja pravda bude veća od svih!

Stipe Uvodić, 3. razred

PITAM SE

Pitam se sada:

- Zašto zimi snijeg pada?

Pitam marljive pčele:

- Zašto se proljetnom cvijeću vesele?

Imam pitanje za malenog leptira:

- Zašto ima šarena krila?

I na kraju pitam se često:

- Tko će mi pomoći kad mi je teško?

Lucija Bubić 2.r.

KASNA JESEN

Na granama jedva dva, tri lista. Iz dimnjaka se dimi. Studenom se piše kraj, a stiže nam prosinac. Moja mačka mrzovoljno kaže: "Kakvo loše vrijeme!" Vjetar njiše ozeble grane. Pas je pobjegao u kućicu. Magla se širi, a bura ne miri. Zebem na stanici prisjećajući se tople kuće. Ptice su već odavno otišle na jug, a ja ponovno krenula u školu. I trava se osušila. Jesen se bliži svom kraju. Sve miriše na zimu. Osjećam toplinu vatre i miris pečenih kestena. Započinje zima koja će nam nadam se donijeti snježna uzbuđenja.

Dora Boban 4.r.

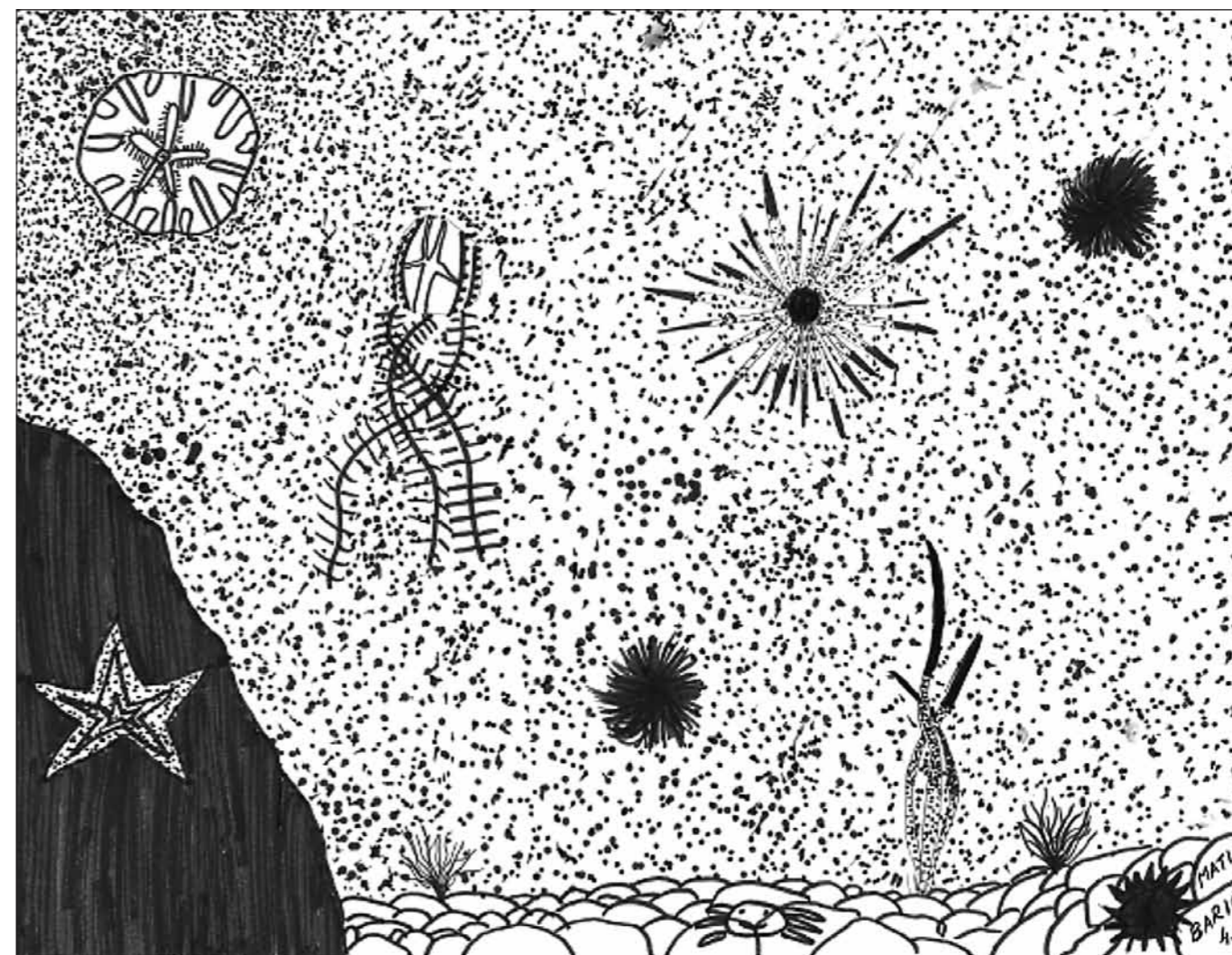

Navigavanje je kruh sa sedam kora

Navigation je kruh sa sedam kora? Često čujem tu poslovicu od ljudi koji nikada nisu vidjeli ni mora ni broda. Pitam se što oni znaju o tome? Misle li da je lako tek tako uzeti kovčeg i otići na dva ili tri mjeseca od kuće? Sigurno nije.

Pomorcima je teško jer moraju biti odvojeni od najdražih. Očevi mnogo toga propuste kada su na brodu: priredbe, rođendane, praznike, Božić, Uskrs, ponekad se čini kako propuste čitavo odrađanje svoje djece. Kad sam bila manja s nestrpljenjem sam očekivala da sleti neka velika željezna ptica i dovede mog oca. Tada mojoj sreći nije bilo kraja, veselje i suze radosnice... Tri mjeseca koja bi imali pred sobom, prije novog poziva činila bi se vječnost, ali ono bi tako brzo proletjelo. Iznova nervoza raste, djeca polako tuguju pa čak i pas cvili i milo gleda. Majka bezglavo pere, pegla, sprema, čekajući da mobitel zavoni i da otac dobije kartu u ruke. Ostatak se odvija tako brzo, spremanje kufera, glas koji bi stigao kroz razglas u zračnoj luci i zagrljaj koji bi trajao satima. „Budite dobri i slušajte mamu. Tata će brzo...“ rekao bi na odlasku. Tada bih, pomirena s odlaskom, čekala kod kuće svaku poruku, svaku lijepu riječ poslanu s dalekog mora iz tuđeg svita.

Lana Vrdoljak 7. razred

Biti drugačiji

Biti drugačiji je teško. Ljudi često osuđuju druge jer su drugačiji jer se ne uklapaju u poželjan profil. Kada je netko premršav ili predebeo, ima čudnu frizuru ili različit stil odijevanja, odmah ga svi komentiramo. Čak i u situacijama gdje se različitost ne može spriječiti. Na primjer kada je netko bolestan ili ima hendikep.

Ova ljudska navika osuđivanja potječe još iz starih vremena. U srednjem su se vijeku žene s crvenom kosom ili nekakvim urođenim ožiljkom smatrale vješticama te su ih ubijali. To se nastavlja i danas, ali na drugačiji način. Ako je netko druge rase, vjere ili seksualnosti, često bude izrugivan i ponižavan. Najgori je slučaj kada se to događa nekom bolesnom. Ljuti me kada netko izruguje nekoga u kolicima ili nekoga s problemom, npr. govornim problemima. Ti su ljudi u životu najviše patili i pate i zaslužuju poštovanje. Možda ih ne ubiju tjelesno, ali riječima ostave još gore ožiljke i rane.

Smatram da je u redu biti različit, zapravo mislim da je to i poželjno. U našem današnjem svijetu ljudi postaju kopije jedni drugih. Kao da izlaze s pokretne trake, svi se isto odijevaju, friziraju, ponašaju i misle. Svijetu trebaju ljudi koji će unijeti malo boje u tu crno-bijelu svakodnevicu. Bilo to svojim stilom, ponašanjem ili govorom, to nije važno, važna je promjena.

Anamarija Sarić, 7. razred

„Zabava bez kraja“

Mnogi ljudi misle da je ples zabava bez kraja, a da su plesači veoma ispunjeni jer provode svoje slobodno vrijeme sa svojim prijateljima uz glazbu i smijeh. U neku je ruku to istina, barem u početku. Mnogi ne razumiju kako s ples s vremenom može postati naporan i zamoran.

Ples sam počela trenirati kada sam krenula u školu, dakle, treniram već sedam godina. U početku je sve bila igra uz nešto malo plesa, kostimiranja i zezanja. Zapravo ta moja generacija i je ona koja je donijela najviše uspjeha našoj plesnoj grupi. Tada smo bile raspoređene po mogućnostima, one bolje prelazile su u nove grupe. Najzbudljiviji su bili dolasci novih plesača i upoznavanje s njima.

Kroz godine prošla sam kroz mnoge grupe i izmijenila trenerice. Ipak, najdraže mi je razdoblje bilo u šestom razredu, kada je u grupi bilo najviše plesačica mojega godišta i kada smo zbilja bile dobre. S jednom smo koreografijom svaki put uspjevale podignuti publiku na noge. Vježbale smo naporno, ali smo se i dobro zabavljale i pričale.

S novim obavezama u sedmom razredu mnogo se cura ispicalo, dok su nove djevojke koje su došle u našu grupu bile mnogo mlađe od nas. Ispčetka je bilo i dobro, ali smo vrlo brzo morale žrtvovati dobre koreografije jer nas nisu mogle pratiti. Grupa se polako, ali sigurno počela raspadati. Ubrzo je nova trenerica uvela nove vježbe istezanja i gimnastike koje su mlađim djevojčicama išle mnogo bolje i brže nego li nama. Trenerica oduševljena njihovim uspjehom, počela nas sve tjerati raditi te vježbe, ne shvaćajući kako nam to bez obzira na trud ide lošije.

U školi se konačno počela osjećati težina sedmog razreda u svakodnevnim obavezama, ispitima i ispitivanjima te je zajedno s tim rastao i pritisak. Započela sam izostajati s proba, škola mi je bila važnija. Trenerica je to pogrešno protumačila i kad god je imala priliku ukazivala je na to.

Sve zahtjevnija škola i kasni treninzi stvarali su u meni sve veći pritisak, kojeg nitko oko mene nije shvaćao. Majka je govorila kako je sve to samo prolazna faza i da će sve opet biti kao prije. Nažalost nije bila u pravu, postajalo je sve napornije i napornije. Umjesto zabave i hobija, ples je postajao neka dosadna obaveza. Više nisam uživala plešući i počela sam sve češće izostajati jer sam bila premorena. Ostali su to i dalje shvaćali kao zabavu gdje se malo proveseliš, progibaš i slično, najčešće konstatirajući: „Sigurno se predivno zabavljaš, plešući i putujući sa svojom grupom...“

Smatram kako se ne bi smjelo događati da treneri, roditelji, djedovi, bake, pa i starija braća i sestre pokušavaju proživjeti svoje snove kroz nas djecu. Trebali bi imati razumijevanja i pokušati se staviti u našu kožu kako bi bolje razumijeli naše razloge, probleme i odluke. U protivnom te naizgled male stvari mogu vrlo lako prerasti u velike i ozbiljne probleme.

Ivana Bubić 7. razred

ISPOVIJED

Učenik: Hvaljena gramatika i književnost!

Ispovjednik: Navijeke hvaljeni!

Učenik: U ime Subjekta i Predikata i Imenskog Atributa!

Ispovjednik: Kada si se zadnji put ispovjedio?

Učenik: Prije dva tjedna.

Ispovjednik: Koji su tvoji grijesi?

Učenik: Zaboravio sam točku na kraju rečenice.

Ispovjednik: Gledaj sinko, ne vjerujem da si to učinio namjerno, ali to je ipak grijeh propusta. Pokaj se za svoje grijehе i Veliki Pravopis na Nebu će ti oprostiti. Za pokoru pročitaj pravopis hrvatskog jezika, a sad izmoli djelo skrušenja.

Učenik: Kajem se od svega srca što sam uvrijedio Pravopis, najveću i najmiliju cjelinu Gramatike. Mrzim na sve svoje pravopisne pogreške i čvrsto obećajem da ću pisati uredno i točno.

Ispovjednik: Ja te odrješujem pogrešaka tvojih u ime Subjekta i Predikata i Imenskog Atributa. Hvalite pravopis jer je dobar!

Učenik: Jer je vječna ljubav njegova!

Ispovjednik: Idi u miru!

Učenik: Pravopisu i Gramatici hvala!

Mislav Tokić, 8. a

Pismo Bogu

Dragi Bože,

svakodnevno Ti se obraćam, molim Te i vapim za mnogim potrebama.

Uvijek Te molim za zdravlje i sreću. Smatram da je moje zdravlje i zdravlje moje obitelji nabitnije. Kad nisam zdrava i kad moju obitelj muči bolest, ne mogu biti ni sretna ni zadovoljna. Od tebe svakodnevno molim i uspjeh u školi, dobre odnose s prijateljima i naravno, ljubav. Ljubav je najljepši osjećaj, osjećaj koji se opisuje najljepšim, a tako toplim, jednostavnim riječima.

Bože, hvala Ti što ispunjavaš i moje najsitnije prohtjeve. Drago mi je kad ne zakasnim na nastavu ili kad za ručak ne moram jesti ribu.

Gospodine, zahvaljujem Ti na svemu što činiš za mene. Tvoja milost prema meni je čudesna. Sva Tvoja pomoć čini me radosnom. Znam da si Ti uvijek uz mene. Kad mi je teško, utješiš me, kad izgubim samopouzdanje, vratiš mi ga, kad me svi razočaraju, ohrabriš me, kad me nitko ne razumije, razumiješ me i slušaš. Smatram da je moj razgovor s Tobom najbolji od svih mojih razgovora jer je najiskreniji i najosjećajniji. Bože, znam da Ti nisi uz mene samo kad mi je teško. Ti si tu i kad sam najsretnija, a tada uvećaš moju radost i sreću.

Do sada sam od Tebe tražila pomoć, no danas želim da mi kažeš što Ti želiš od mene .

Želiš li moje ruke kojima ću pomagati bližnjima?

Želiš li moj glas kojim ću u svakom društvu širiti Tvoju riječ i Tvoje vrijednosti?

Želiš li moje ruke kojima ću pomagati bližnjima?

Želiš li moje noge koje će potčrati kada netko treba pomoć, savjet, utjehu?

U konačnici, želiš li moje srce da Te vječno štuje i voli?

Jer ako je tako, moj Bože, evo ti moj glas, moje ruke i moje srce puno vjere i ljubavi.

Ovo pismo sada putuje na krilima snažne bure. Nadam se da ćeš ga uskoro primiti.

Strpljivo čekam Tvoj odgovor.

Tvoja Antonela
Antonela Radić, 8. a

Humanitarne akcije

Donacije su se skupljale u cijeloj Hrvatskoj. U našoj smo školi s ciljem pomaganja izbjeglica, organizirali prikupljanje higijenskih potrepština i hrane u konzervama.

Za Dane kruha smo organizirali humanitarnu prodaju kolača te smo sudjelovali u pomoći djeci Afrike kao svake školske godine. Zahvaljujemo mamama naših učenika koje su za akciju napravile kolače.

Na Božićnom sajmu u Klisu učenici naše škole su sudjelovali u još jednoj humanitarnoj akciji. Zajedno sa svojim učiteljicama su izradili ukrase koje su prodavali za dom sv. Rafael u Solinu.

Magdalena Glavina 8. razred

U novinskim člancima i na televiziji u posljednje se vrijeme stalno govori o izbjeglicama iz Sirije. Uzela sam kartu svijeta i vidjela položaj te zemlje. Ne razumijem se u svjetsku ekonomiju, ali razumijem riječ „izbjeglica“. Dolazi od glagola: izbjeći, pobjeći, BJEŽATI.

Mnogo prestrašenih ljudi bježi iz svoje kuće, svoje zemlje, negdje, bilo gdje, ali što dalje od rata i tuge. Snimke na televiziji prikazuju malu djecu, žene čija su lica omotana strahom. Zamišljam sebe...Gdje bih išla da moram? U koju zemlju? Što bih ponijela sa sobom? Što bih željela?

Ne želim rat, želim mir. Želim da ljudi koji bježe stanu na tren i vide kako ima ljudi koji razumiju. Hrvatska je nedavno proživjela rat, prije dvadeset i pet godina. Upravo bih zato željela pomoći izbjeglicama, makar hranom ili toplom dekom. Ako ih bijeg od rata dovede, barem na tren, u Hrvatsku da ovdje mogu odahnuti u sigurnosti i sakupiti snagu za ići dalje? Negdje...dalje od rata, u neki svijet koji je spreman dati priliku ljudskim sudbinama koje je raspršio rat.

Lara Caktaš 7.r.

NE
ZABORAVIMO

Vukovar

Vukovar, bijeli grad – suncem sjetnim obasjan.
Ponosni toranj stoji i hrabre žrtve broji.

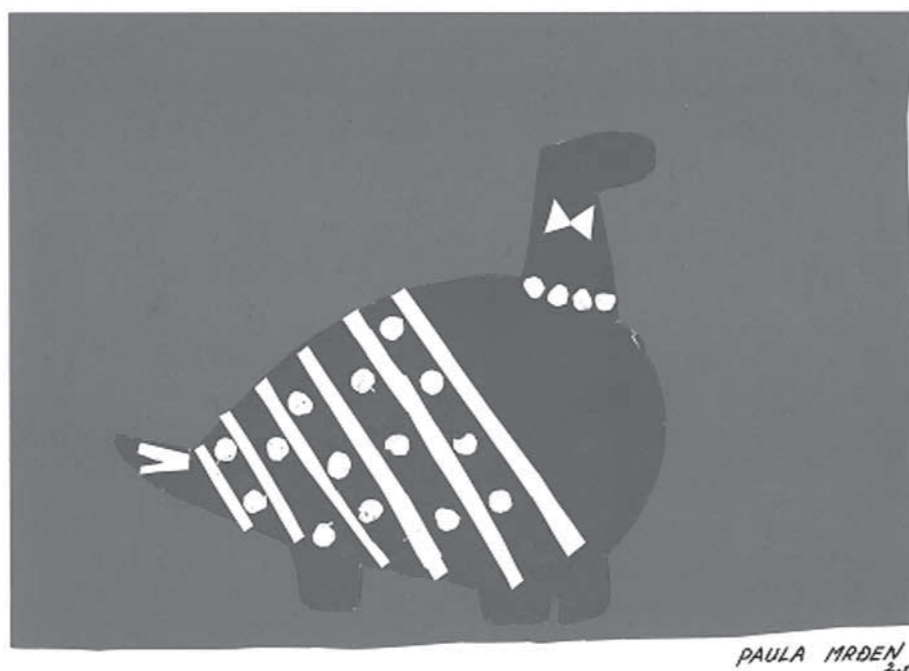
Luca Caktaš 6.b

Nad bijelim križem
tužna majka stoji i moli.

Karlo Boban 6.b

Bijeli križ pod sun-
cem sja – klanja mu se
Hrvatska.

Jelena Rožić 7.b

Dođe taj dan – sin majci dođe u san, i kaže: Majko, dođi!

(Deni Kurtović, 5.a)

Bijeli i čisti ponosno sto-
je, u mraku sjaje, po danu
svijetle – ljubavlju čuvani.

Lucija Delić 7.b

Valentinovo

LJUBAV JE...

I ove školske godine Valentinovo je u našoj školi zabilježeno prigodnim programom u organizaciji učenika osmih razreda. Učenici su nas obradovali recitiranjem ljubavnih pjesama i pjevanjem zabavnih pjesama po njihovom izboru.

Prvi poljubac u izvođenju Denija Kurtovića i Marka Burića imao je najviše glasova povjerenstva, a i svojim scenskim nastupom osvojili su srca publike, te su pobijedili na ovogodišnjem valentinovskom natjecanju.

LJUBAV JE OKO NAS

Na školskom odmoru sam ugledao Anu.
Ona ima lijep i blistav pogled poput bisera.
Kad ju pogledam, obrazi mi se zacrvene.
Jednog ću dana prići Ani i reći: "Volim te!".
Sada znam, zaljubljen sam i sretan i zato pjevam:
"Ljubav je svugdje oko nas!".

Duje Odža 2.r.

ONA

Volio sam te,
sada te mrzim.
Svako ludosti dođe kraj.
Ali, briga me.
Sretan sam.
Zaljubio sam se u drugu,
kao ni u jednu dosad.
Tvoja me kosa očarava,
još uvijek.
Idem dalje.

Deni Kurtović 5.r.

DAN ŠKOLE

Manuela Nosić (računovođa): „Bila sam na u radionici 4.b i 8.b razreda koju su vodile učiteljice Milišić i Čović. Osjećala sam se lijepo, puno nasmijanih lica, a i naučila sam raditi neke ukrase.“

Klara Vrkić (4.a): „Meni se najviše svidjela priredba.“

Antonia Vidošević (6.a): „Svidjelo mi se na našoj ekološkoj radionici.“

Marijana Matas (5.a): „Dan škole je bio zabavan, veseo i interesantan. Naravno, najbolje je bilo na radionici iz hrvatskog jezika.“

Ante Milina (4.b): „Odlično! Za Dan škole ima puno slatkiša. Sviđaju mi se radionice za Dan škole.“

Matea Rajčić (4.b): „Svidjela mi se radionica u kojoj sam sudjelovala, jer sam uz igru i zabavu učila engleski jezik.“

Deni Kurtović (5.a): „Ovakav Dan škole je dobar i koristan jer učenici i na ovakav način puno toga nauče.“

Vedrana Balić (vjeroučiteljica): „Mislim da bi trebalo ranije odrediti teme radionica i dopustiti učenicima da izaberu radionicu prema svojim interesima.“

Ivana Hrgović (učiteljica likovne kulture): „Jako je dobro što se rade radionice i što svojim radom uljepšavamo školu.“

Maja Vrgoč (učiteljica biol. i kemije): „Bilo je zabavno, mislim da tako trebamo nastaviti.“

Gordana Čović (učiteljica engleskog jezika): „Sviđa mi se što već drugu godinu za redom organiziramo radionice u kojima vrlo rado sudjeluju učenici uz pomoć svojih učitelja. Uvijek je vrlo veselo, teme su različite, a zabava zagarantirana.“

Glazba danas

Mladi danas slušaju različite tipove glazbe s rijetko kvalitetnim tekstovima često i punih vulgarizama. Susreću se s tim riječima u pjesmama, mladi ih ponekad koriste i u svojoj svakodnevici. Mislim da se takve pjesme ne bi trebale snimati. Pjesme bi trebale iznositi emocije, koje iskazuju npr. ljubav, a ne mržnju. S glazbom se susrećemo svakodnevno: u računalnim programima, video igricama predstavama, televizoru, radiju... Ponekad pjesme znače i nešto više. Naša himna uz to što pjeva o ljepotama domovine, ona našu domovinu i predstavlja te iznosi domoljublje. Svjedoci smo kako danas postoje i mnogobrojna televizijska natjecanja na koja se mogu prijaviti ljudi i pokazati svoj talent. Ipak, često se dogodi da oni koji znaju pjevati, zbog straha, novca ili nekih drugih svojih razloga nikad ne uspiju pokazati svoj dar. S druge strane i svjetska, a i naša glazbena industrija trpi na sceni loše pjevače i pjevačice. Whitney Houston dobar je primjer pjevačice koja je uz izvanredne pjevačke sposobnosti i prepoznatljivu boju glasa imala i pjesme koje nose određenu poruku. U glazbi je kao i u modi, svatko ima svoj ukus, ali i pokušava se prilagoditi publici. Primjer su za to reperi, koji su svoje pjesme i kad treba i kad ne treba ispunili nasiljem i prostim riječima. Mnogi se mladi ugledaju na njih, žele biti poput njih i rado slušaju njihovu glazbu. Šteta je što današnji glazbenici ne iskoriste svoj utjecaj pozitivnije. Nažalost, danas je i glazba postala stvar zarade, a sve je manje pjesama koje imaju značenje i priču.

Ivana Didak 7. razred

Riječ...

Stojim. Sam samcat, tako mi rekoše. A ja se samo nasmijem, znajući da su u krivu. Ta, zar uz mene ne stoje brat slovo i sestra glas? Radosno se družim i s prijateljem riječi i prijateljicom rečenicom. I svi me oni pozvaše u svoje velebne dvore, pozvaše me u knjige. To je čudno. Kažu mi da sam samcat, a ja se družim sa najboljom aristokracijom ovoga svijeta. Možda i onoga poslije ovog. Ta nije li po riječi svijet nastao? Po riječi čistoj i neokaljanjoj. Nije li riječ tijelom postala i nastanila se među nama? Riječ čista i neokaljana. Neokaljana. Da su bar druge riječi tako čiste ostale. Nije li i tu svetinju čovjek oskvrnuo? Iz usta njegovih rodila se uvreda, kleveta, psovka, kletva. Takva riječ može postati priprosti divljak koji mlati sve oko sebe. Ali, ima i gorih. One koje zvuče obično, ali su zlokobne, brze i ubojite. Ona postaju tihi atentator koji ti zarine nož u leđa, a zatim te stoput brzo izbode. Ali, dolaze i one riječi koje nose drevno znanje naših predaka. Riječi mudrih izreka i poslovice. Riječ koju su sagradile civilizacije, riječi starih filozofa. One su sagradile velebnu knjižnicu vječnog znanja, pred kojom se i ona Aleksandrijska srami. Riječi, moji prijatelji.

Ne, nisam sam. Uz mene je beskonačno mnoštvo, svjetlosnim godinama dugo, što ga nitko ne može izbrojiti...

Stojimo, sami, a zajedno. I gledamo, gledamo u Riječ i svijetlost iz riječi...

Mislav Tokić 8. r.

TEMA BROJA: Kulturna baština

Između Kozjaka i Mosora, podignuta na hridi, smjestila se predstavica grada Klisa, Kliška tvrđava. Legende kažu kako se je tu rođena i žena Hasan-age, Fatima Pintorović junakinja iz jedne narodne pjesme. Po legendi je tu prebivala i Mihrimah, kćer Sulejmana Veličanstvenog. Stolovali su tu i moćni knezovi Šubići. Klis je poznat i po ratovima između Turaka i slavnog kapetana Petra Kružića koji se sa svojim uskocima odupirao njihovim pokušajima zauzimanja tvrđave.

Sada nešto o običajima, starim predmetima i tradicionalnim igrama koje su se igrale i u Klisu.

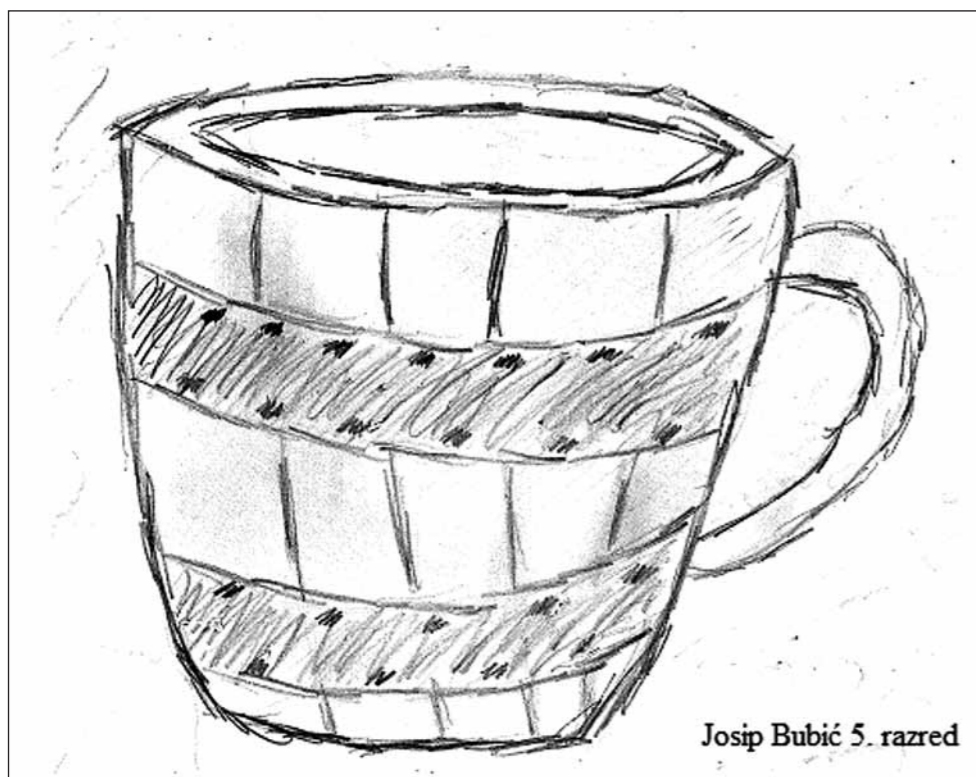
Roko Mihovilović 5. razred

Prošlost na bančiću

Igra „Na konce“

Uzme se pet žica konca i stavi ih se na jednu hrpu. Sredina se drži u ruci kada svatko potegne konac, pusti se sredina i s onim s kim si u paru mora te poljubiti. Ako se ne želiš poljubiti ispadaš iz igre.

Učenici 5.a razreda

Josip Bubić 5. razred

Bukara

Bukara je samo posuda, ali je postala sinonim za domaće vino. U našem narodu bukara je opjevana u mnogim pjesmama te nam je i danas u sjećanju. Služila je obično kao zajednička posuda za vino te bi išla od osobe do osobe. Rađene su i manje bukare od nekoliko decilitara isto za vino i još manje za lozovaču.

Učenici 5.a razreda

Običaji vjenčanja

U vrijeme naših starih djedova i baka. Muškarci su išli kod cura na sijelo. Na sijelu bi pjevali, jeli, pili i zajedno išli na seoske derneke, tu bi se stekla i prva poznanstva. Vjenčanje bi se održalo u seoskoj crkvi, a slavlje nastavilo u kući mladoženje.

Učenici 5.a razreda

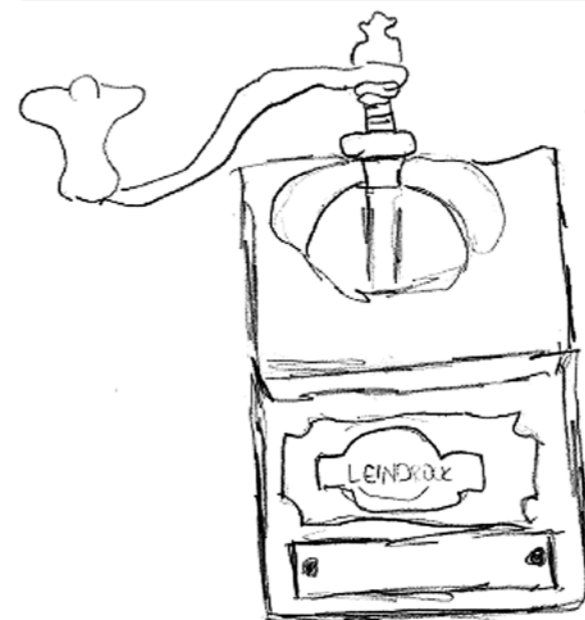
Pilje

Naši su djedovi i bake imale su skroz drugačiji pris tup igri i igračkama. Igra pilje, igra se tako da se odabere pet kamenčića. Zadatak je baciti jedan kamenčić u zrak, a za to vrijeme uhvatiti jedan po jedan ostale. Prvo se uhvatio jedan kamenčić, pa dva, pa tri sve dok se ne uhvati odjednom svih pet kamenčića. Može se igrati s više ili dva igrača. Pobjednik je tko skupi sve kamenčiće.

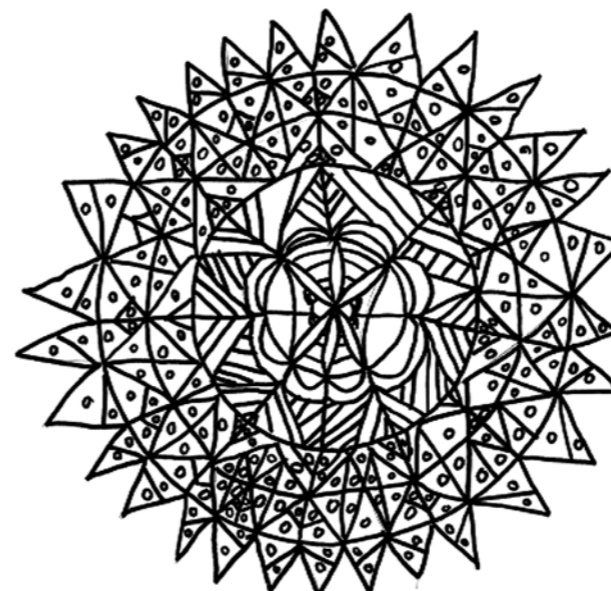
Luk i strijela

Moj se djed igrao s lukom i strijelom. Luk je izrađivao sam od drva kojeg bi uzimao od smokve. Drvo bi savio odmah čim bi odabrao i otkinuo granu. Strijelu bi izradio od trske ili kakve „šibe“.

Učenici 5.b razreda

Roko Elezović 5. razred

ANAMARIJA SARIĆ 4c

Mala moja po brodu kalaši
K moru ne smi auta se plaši

Ja sam moga volila mladića
Od Badnjeg dana do Božića

Svekrvice našla sam ti zgotu
Dubok bunar i ledenu vodu

Ja vidija šta mi cura radi
Čuva ovce i troje magaradi

Cura mala izgubila vrime
Čuvajući ovce materine

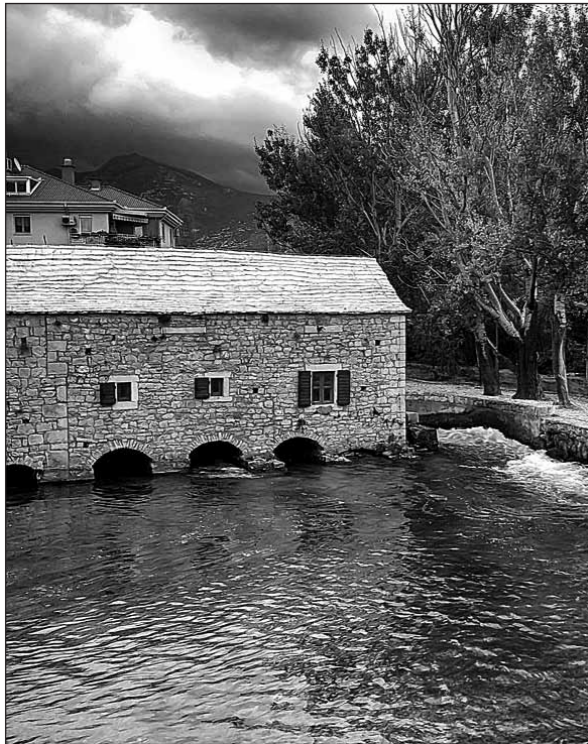
Oj Prugovo selo u dva reda
Iz daleka ko Pariz izgleda

U mog ćaće livade na glasu
Tri je ovce za uru popasu

Učenici 5.b razreda

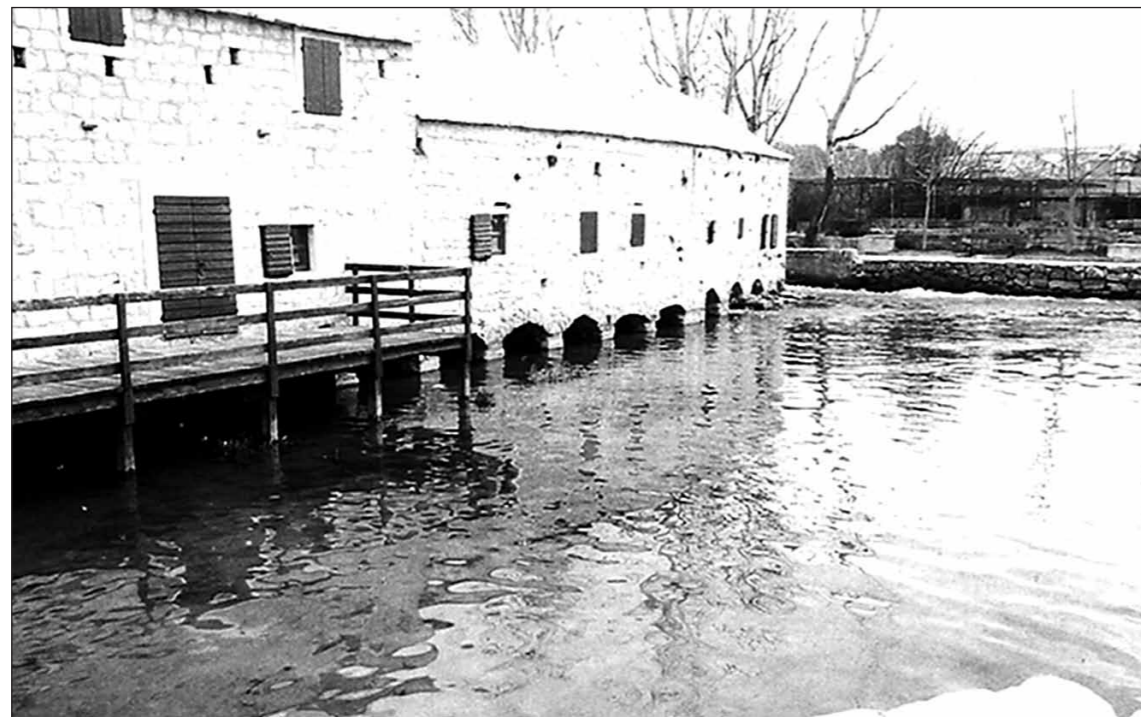
Gašpina mlinica

Gašpina mlinica jedna je od rijetkih sačuvanih mlinica na rijeci Jadro koja je građena početkom 18. stoljeća. Dograđivana je ali njen se građevinski sklop sastoji od četiri kamene prizemne zgrade u nizu s krovovima pokrivenim kamenim pločama. Orijentirana je sjever-jug, a voda je dolazila s istočne strane usmjerena slobodnim padom do žlica pričvršćenih na mlinska vretena. Sve do 19. stoljeća mlinarstvo je bilo unosan obrt. Ipak, Gašpina mlinica mljela je žito i kasnije sve do šezdesetih godina 20. stoljeća, a tridesetih je godina služila kao brusionica stakla.

Kraj dvadesetog stoljeća dočekala je u lošem stanju, urušenog krova i unutrašnjosti. Njena je obnova započeta u rujnu 2008. godina u suradnji grada Solina s Konzervatorskim odjelom Ministarstva kulture te joj je kroz pet godina vraćen prijašnji sjaj. Mlinica danas predstavlja spomenik kulture te je kao takva i upisana u Registar spomenika kulture Republike Hrvatske.

Anamarija Sarić 7. razred

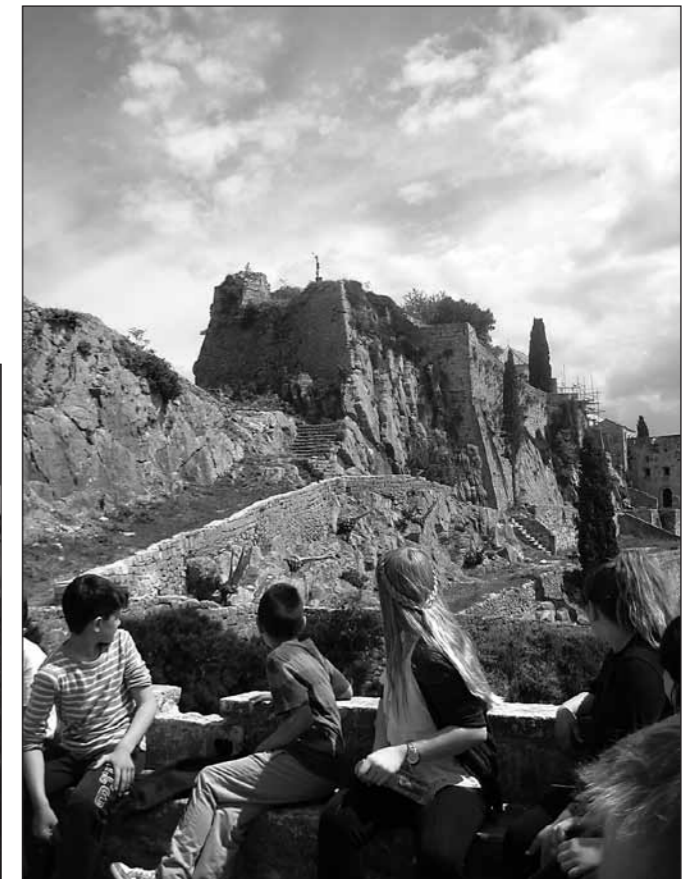
Obrada osne simetrije u šestom razredu

KLIŠKA TVRĐAVA

KLIŠKA
TVRĐAVA

Petak, 6. svibnja krenuli smo na tvrđavu. Do tvrđave oko desetak minuta hoda i ubrzo smo upoznali barba Milu Barića, našeg vodiča, koji nam je održao sat povijesti.

Krenuli smo od velikog topa, a onda smo stigli i do muzeja. U muzeju smo vidjeli mnoge stare stvari: uskočku odoru, buzdovan, kubure, mačeve, kugle za top. Objasnio nam je zašto je tvrđava velika. Njegovim riječima: "Kako je napredovalo oružje, tako je napredovala i izgradnja tvrđave." Kad smo vidjeli oklope zamišljali smo kakvi bi mi bili vitezovi. Kubure nas i nisu baš oduševile jer nisu mogle dobro raditi na kiši. Od uskočke odore u kojoj je bio obučen i barba Mile najzanimljiviji su nam bili rupičasti opanci. Nismo mogli zamisliti da se netko mogao boriti u takvoj obući. Crkvića svetog Vida koja je za vrijeme Turaka bila pretvorena u džamiju čuvala je najveću dragocjenost stanovnika tvrđave, sliku Gospe i malog Isusa koju su uskoci ponijeli sa sobom kada su morali otići iz tvrđave.

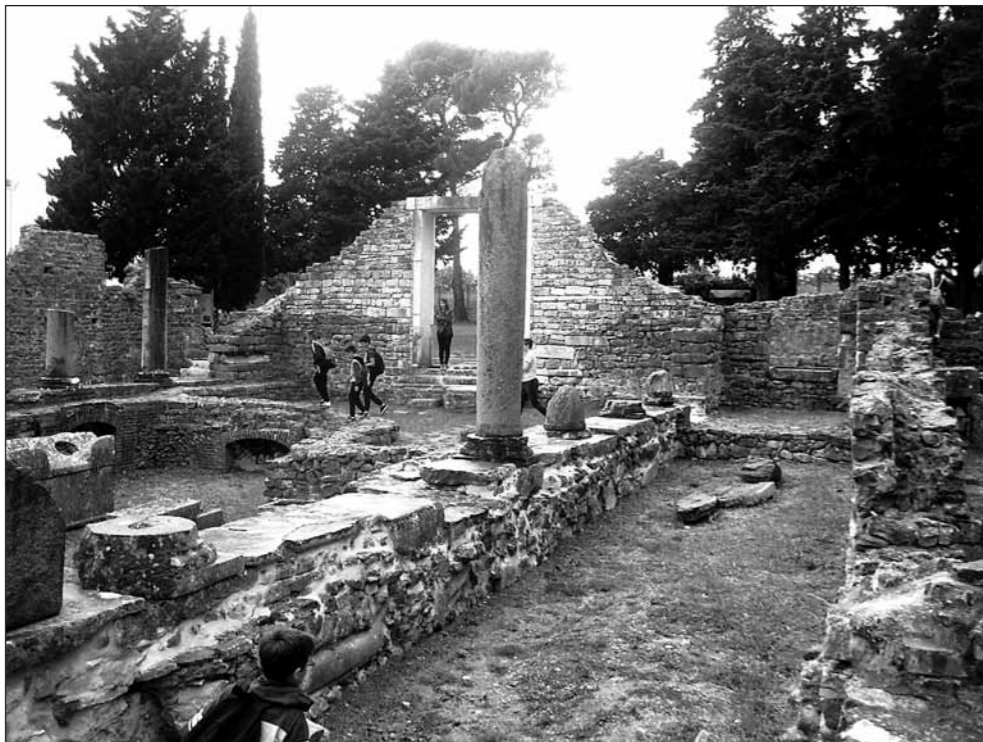
Iz priče našeg vodiča shvatili smo da su uskoci bili jako hrabri. Na kraju smo i mi pokušali na trenutak biti uskoci, te smo uz pomoć barba Mile pokušali pogoditi u metu lukom i strijelom.

Nakon toga smo se vratili u školu, pomalo umorni od sunca, ali puni znanja i doživljaja.

Tina Pisac, Antonio Vrvilo i Marko Burić, 4.b

„Što ne učiniše barbari, učiniše..“

Što je Salona? Gdje je? Tko danas zna bilo što o Saloni? Većina ljudi ništa. Ljudi su za-
boravili na Salonu, nekad glavni grad rimske provincije. Salona je antička metropola
rimske provincije Dalmacije. Smještena je na središnjem dijelu istočnojadranske obale. Bila
je glavni grad rimske provincije što je u ono vrijeme jako puno značilo. U Saloni su i neke
važne stvari još uvijek zakopane i samo čekaju biti otkrivene te nam otkriti još neke važne
dijelove nekadašnje kulture. Ono što je za sad u Saloni otkriveno može nam predložiti neka-
dašnji život. Tu su gradske terme, amfiteatar, teatar, groblja i sve što je za tadašnji život bilo
potrebno. Ali sve je to počelo davno, još i prije Krista.

Salona je u početku bila luka i obalno uporište ilirskih Delmata. Osnovani su je isejski Grci
u 3. stoljeću pr. Kr. Nakon građanskog rata između Cezara i Pompeja, Salona je 48. godine
pr. Kr. dobila status rimske kolonije. Od 6. do 9. godine za Salonu nastupa razdoblje mira i
snažne graditeljske aktivnosti. Kada je car proglasio kršćanstvo glavnom religijom u Carstvu,
Salona je to prihvatila te je ubrzo nakon toga postala kršćansko središte Dalmacije. Salona je
imala izvrsne graditelje koji su gradili nevjerojatne građevine.

Nakon nekog vremena, u Splitu se počinje graditi palača, Dioklecijanova palača. Kako
je Salona bila blizu s vremenom se počeo osjećati utjecaj novog centra. Iscrpljena broj-
nim previranjima u okolici i provalama barbara, Salona više nije bila središte provinci-
je, a Split je zauzeo njeno mjesto. Ljude je privlačio taj novi centar te Salona oslabljena

dočekuje posljednji
udarac barbara počet-
kom sedmog stoljeća.
Ono što nisu srušili
oni, srušile su gene-
racije poslije. Tako su
mještani često uzima-
li kamenje iz Salone za
gradnju svojih kuća.
Nekad veličanstven
amfiteatar služio je
za mletačke vlasti kao
kamenolom, a ista ga
vlast ruši u 17. stolje-
ću zbog straha da ga
ne bi turski osvajači
iskoristili kao utvrdu.

Salona je doživjela
i pretrpjela toliko toga
kroz povijest pa čak joj
je i „otet“ sv. Duje, koji
je bio solinski biskup
mučenik. Bio je poko-
pan u Saloni, ali je nje-
gov lijes odnesen u Split.
Iz Salone su razgrablje-
ni i mnogi spomenici i
vrijedni mozaici koji su
našli svoje mjesto u mu-
zejima izvan Solina. Ta-
kođer ima još puno toga
što je još zakopano te
treba iskopati uz samo
malo volje, koju mnogi
danas nemaju. Dakako ima i ljudi koji se brinu o očuvanju Salone, ali njih nažalost ima mno-
go manje. Jednako je i na internetskim stranicama na kojima nema dovoljno informacija
o Saloni, bar ne točnih. Kada bi bar postojale neke internetske stranice ili bar događanja u
Saloni da ljudi mogu naučiti o njoj i shvatiti koliko ona zapravo vrijedi.

Dora Rađa 6. razreda

Aurelijina priča

U nebeskim dvorima starih rimskih bogova započela je ova priča. U dvoru su živjele duše podanika koje su bile vjerne Rimu i staroj vjeri. Stara božanstva odlučila su poslati ovaj put jednu dušu u posjet u nekadašnju rimsku provinciju Dalmaciju i metropolu Salonu. Odlučio se za mladu djevojku koja je ionako prebrzo napustila taj svijet. Zvala se ona Aurelija baš kao i majka Julija Cezara. Aurelija je za svog života bila jako

dobra i optimistična. Bijaše ta djevojka lijepa kao procvjetala svibanjska ruža. Plavih očiju kao dubina najdubljeg oceana. Njezini su se obrazi rumjenjeli kao malene crvene jabučice, smeđa duga kosa nesputano lepršala. Ipak, ono najvažnije, iz nje je izbijao život te vas je činila raspoloženijim kad biste bili pored nje. Nakon dugog vijećanja pozvali su je bogovi. Jadnica, mislila je da je nešto skrivila. Međutim, kad su joj otkrili kako će imati priliku proći svojim rodnim mjestom Salonom bila je presretna. Otišla se spremiti u svoje odaje, šireći svoju sreću kao što sunce širi svoje zrake svijetom.

Po nju je došao Fabijan, pomoćnik bogova koji bi po njihovoj zapovijedi izbacio ili dočeka novu dušu u njihove dvore. Odveo ju je do Gaje koja bila čuvarica vrata. Gaja je bila baka kada je umrla te je poznavala i Fabijana i Aureliju. Uputila ju je kako će doći do Salone. Aurelija je za svog mladog i kratkog života uvijek bila pomalo bojažljiva. Posebno se bojala mraka, a staza je bila mračna poput nekog tunela.

Sišavši s nebeske staze iznenadila se ugledavši golemu metalnu vozila pored male table na kojoj je pisalo SALONA. Ipak, nastavila je hrabrije kad je ugledala u daljini Manastirine. Sjetila se kako se sa svojim prijateljima voljela najviše igrati upravo tu, iako su od nekadašnje bazilike ostali samo ostatci.

Primijetila je kako su mnogi grobovi naokolo otvoreni i prazni. Povrijeđeno je prošaptala: „I moj je prazan. Izgubljeno je tijelo svakog pokojnika. Naši im grobovi služe kao atrakcija. Po njima se penju djeca.“ Za oko joj je zapeo i jedan grob pored ulaza, noviji ali opet sličan. Pisalo je da pripada don Frani Buliću. Aurelija je ubrzo došla do jedne zgrade za koju je bila sigurna da je prvi put vidi. Međutim, ušavši u nju ugledala je neke poznate predmete, a saznala je da je upravo onaj don Frane Bulić zaslužan za iskopavanja u Salonu. Nije znala bi li mu bila zahvalna ili ne. Nastavila je dalje do gradskih termi.

Sjećala se Aurelija kako je tu provodila vrijeme s Avitom, prijateljicom iz djetinjstva. Čak je i sad znala gdje se što nalazilo, iako je sve bilo ruševina. Počela je padati sitna kiša i ne znajući gdje bi se sklonila slijedila je skupinu djece koja su hitala prema pet mostova izvodeći usput ludosti. Aurelija im se smijala i nije joj smetalo što su prolazila kroz nju, znala je da je ne mogu vidjeti. Ta su je djeca podsjećala na nju. Ubrzo su je prestigli, a ona je nastavila put prema amfiteatru. Prošla je kroz gradska vrata nazvana Porta Cesarea, ali nije se tu zaustavljala. Zjapeće osmerokutne kule i sada su joj bez vojnika izgledale prijeteće.

Aurelija je nekada tim istim putem išla zajedno s prijateljem Adrijanom gledati borbe. Međutim, kada je stigla do amfiteatra, razočarala se. Nekada ponos grada, sada od njega nije ostalo gotovo ništa. Aurelija više nije mogla tu ostati, bila je tužna jer je njeno sjećanje bilo još tako živo i nimalo nalik ovome što gleda pred sobom. Baci još jedan pogled na to tužno izdanje i uputi se natrag istom stazom, ostavljajući živu uspomenu zraslu u visok korov.

Marta Čaleta 6. razred

Učenici trećeg razreda 28. travnja 2016. išli su na terensku nastavu. Cilj nastave bio je upoznati kulturno-povijesne znamenitosti grada Splita.

Obilazak smo započeli s Vidilice na Marjanu. Nastavnica T. Borović, školska knjižničarka, bila je naš turistički vodič i upoznala nas sa zanimljivostima Dioklecijanove palače.

Zavirili smo i u tajne morskih dubina, ali ne u stvarnosti već u Prirodoslovnom muzeju.

Bilo je uspješno i zabavno te s veseljem očekujemo sljedeću terensku nastavu.

Učenici trećeg razreda

POSJET ETNOGRAFSKOM MUZEJU

Učenici 2. razreda Matične škole i PŠ Prugovo su u sklopu izvanučioničke nastave Prirode i društva 31.ožujka zajedno sa svojim učiteljicama Željanom Radić i Dijanom Blažeković Teklić posjetili Etnografski muzej u Splitu.

Učenici su uz stručno vođenje razgledali postav muzeja. Razgledali su važnu etnografsku zbirku koja svjedoči o bogatoj kulturnoj baštini i životu Splićana, otočana i težaka Dalmatinske zagore u prošlosti. S velikim su zanimanjem poslušali izlaganje kustosa muzeja o osnovnim značajkama tradicijske kulture primorskog zavičaja kao što su način odijevanja i ukrašavanja stanovnika grada i zaleđa te izrada tradicijskih rukotvorina i pokušva. Posebno zanimanje učenici su pokazali za zbirku starog oružja. Na trenutke su na krilima mašte otplovili u vrijeme prabaka i pradjedova boraveći u pučkoj sobi koja je namještena autentičnim namještajem s početka prošlog stoljeća.

Posjet muzeju je bio vrlo zanimljiv i poučan te će doprinjeti razvijanju ljubavi prema zavičaju i očuvanju njegovih kulturnih posebnosti i pučke tradicije.

Dan materinskog jezika

Oluja

Jutro.
Zatvorila se ponistra
rasula se stina,
divje to je vrime.
Pripuklo je caklo
rasparalo se nebo
razorilo se more
više ničeg nima
nima.
Dora Boban 4.r.

Uspomene

Tamo di su mora
Tamo di su rike
Tamo di su masline,
Borovi i smrike.
Tu su poja
Di ostale su
Zauvik uspomene.
Tu je moj dida
Prolazija davno.
Još uvek
On je osta tamo.
Tomislav Rožić 4.r.

Katriga
Ponistra
Koltrina...
Razbi se ponistra
Iskida se koltrina
A katriga pane
I buka nastane.
Katarina Delić 4.r.

Rezultati natjecanja

Međunarodno matematičko natjecanje Klokkan

Nagrađeni učenici: Cvita Grubišić, Manuela Melvan, Aurelia Regner (1.r.); Ante Barić (2.r.); Dominik Bubić (3.r.); Marko Marović i Dora Boban (4.r.); Dora Rađa i Andrija Mihaljević (6.r.)

Lidrano (Mentori: Zdravko Milišić i Vesna Glavina)

Nagrađeni učenici: Literarni izraz – Dora Rađa (6.r.), županijsko Lidrano;
Literarni izraz - Roko Vuković 2. r. – predložen za državnu smotru Lidrano

Tehnička kultura (Mentor: Dragan Stanojević)

Nagrađeni učenici: Mislav Tokić (8.r.) - 2. mjesto u županiji i 7. mjesto na državnom natjecanju
LIK (Mentorica: Ivana Hrgović)

Nagrađeni učenici: Ante Gazibara (7.r.) – predložen za državno natjecanje;

Natječaj za zaštitu i spašavanje (Mentorica Ivana Hrgović)

Nagrađeni učenici: Mia Sanader (8.r.) – 3. mjesto

ŠSD – rezultati sa sportskih natjecanja (Frano Perković)

Odbojka (5.-8. razreda - djevojčice) – međuopćinsko prvenstvo Solin 1. mjesto

Sastav: Magdalena Glavina, Noa Jaman, Antonela Radić, Paula Radić, Grazia Catarina Buliga,
Korina Granić, Maja Jurić, Mia Sanader (8.r.); Mirta Valenta, Petra Zolje, Lucija Delić,
Monika Vrdoljak (7.r.)

Odbojka (5.-6. razreda - djevojčice) – međuopćinsko prvenstvo Solin 1. mjesto

Sastav: Marta Čaleta, Lucija Glavina, Josipa Karlogan, Anđela Majstorović, Petra Mihaljević,
Dora Rađa, Marina Žura, Anamarija Boban, Antonia Vidošević (6.r.)

Stolni tenis (djevojčice) – međuopćinsko prvenstvo Solin 1. mjesto

Sastav: Magdalena Glavina, Grazia Catarina Buliga, Mia Sanader, Maja Jurić (8.r.)

Stolni tenis (dječaci) – međuopćinsko prvenstvo Solin 1. mjesto

- zonsko prvenstvo Otok 1. mjesto

- županijsko prvenstvo Split 3. mjesto

Sastav: Frane Mihaljević, Dominik Bezina,

Petar Bulić (8.r.) Hrvoje Munitić (7.r.)

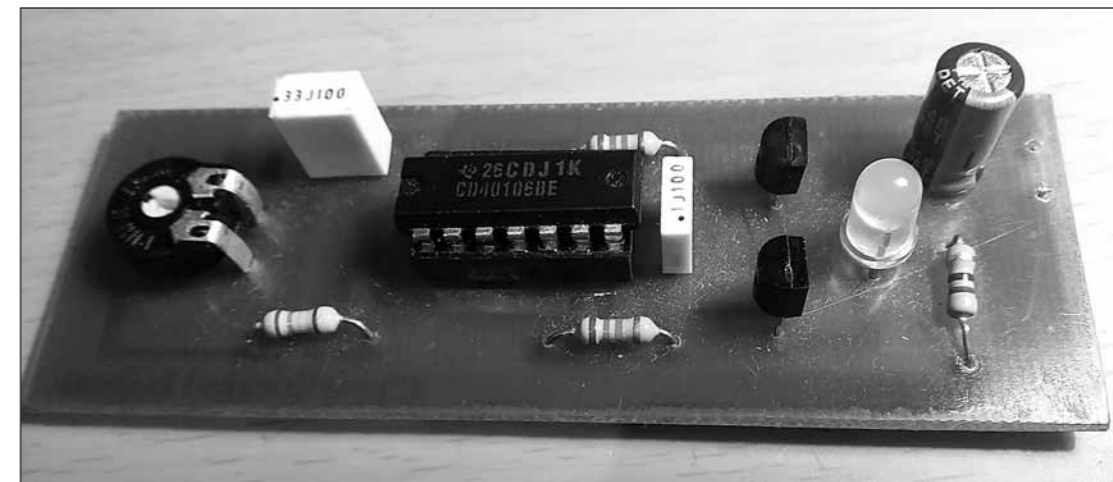

Natjecanje mladih tehničara

Od petog razreda sam želio doći na državno natjecanje iz nekog predmeta. Nije bilo važno kojeg ili koji ću biti, samo da budem tamo. A kad sam doznao da sam to postigao, nije bilo sretnijeg učenika od mene. Ići ću na državno natjecanje mladih tehničara! Isprva, dok nisam shvatio da bi mi bilo lakše ostati kući, bio sam zbunjen. Nisam znao bih li bio sretan zbog postignuća ili nesretan zbog tereta koje mi to postignuće donosi.

Počeo sam učiti. Gradiva je bilo puno, oko sedamdeset stranica, ali dosta toga sam zapamtio sa županijskog natjecanja, kada sam doživio sličnu situaciju. Učio sam svaki dan. U školi sam par puta vježbao praktični dio s nastavnikom, a on mi je posudio materijal i alat kako bih i sam mogao vježbati kod kuće.

A onda je došao i taj dan. Dan polaska. Došao sam na autobusnu stanicu 20 minuta ranije. Kada su se svi okupili, ušli u autobus i oprostili s roditeljima, krenuli smo. Put nije bio dug. Samo sat i po' vožnje do Primoštena. Lijep gradić kojeg nažalost nisam imao vremena obići. Kad smo konačno došli pred hotel čekali smo podosta prije nego što smo ušli. A bilo nas je puno. Iz svih krajeva Hrvatske došla je hrpa učenika natjecati se u svojoj kategoriji. Moja je kategorija bila elektronika.

I tako sam se smjestio u hotelu. Soba broj dvije tisuće i nešto sitno, mislim. Upoznao sam novog prijatelja koji mi je tamo bio privremeni sustanar, isto učenik mog nastavnika tehničke kulture, samo što je on bio iz Solina (njegova kategorija je bila strojarske konstrukcije). Hrana je bila odlična, soba je bila odlična, okolica je bila prekrasna, ali ja na to nisam obraćao pažnju. Bio sam previše nervozan.

Sutradan smo rano počeli s natjecanjem. Pisani je dio brzo prošao, a onda smo nakon pauze morali raditi praktični rad. Zapravo tri praktična rada. Prvi je bio jednostavan. Njega sam lako i brzo napravio, ali postojao je problem. To zapravo nije bio moj problem nego jednog učenika koji je sjedio pokraj mene i natjecao se u istoj kategoriji. Zaboravio je neke ključne stvari. Tad sam se sukobio sam sa sobom. Pomoći konkurenciji! To natjecateljskom dijelu mene nije dolazilo u obzir! Ali ono „dobro darežljivo kršćansko dijete“ kojeg moji roditelji odgajaju moralo je pomoći bližnjem. Pomogao sam. Nisam mogao tek tako nekome napakostiti.

Drugi praktični rad bio je kompliciraniji. Puno kompliciraniji. Radio sam najbolje što sam mogao. I funkcioniralo je! A onda je došao teži dio zadatka – neko računanje frekvencije... To mi nije išlo baš najbolje, a i treći praktični rad bio je identičan drugom. Ipak, sve je prošlo u redu, ako zaboravimo na trenutak kad sam se opekao na lemilo temperature otprilike 400 oC ili onaj trenutak kad sam tim istim lemilom spalio dio papira. Na sreću, povjerenstvo to nije primjetilo.

U 19:00 smo prekinuli s radom i vratili se u svoje sobe. Tamo sam do kasno u noć radio prezentaciju o radu kojeg sam tog dana napravio. Prezentaciju sam trebao predstavljati sutradan. Tada je dvorana bila puno praznija. Bilo nas je samo deset plus povjerenstvo. Prezentirao sam zadnji. Dok sam čekao, bio sam mnogo nervozan. Na sreću, doručak je ostao u želucu. Nakon ručka saznali smo rezultate, bio sam sedmi. Sedmi u državi. Isprva nisam znao bih li bio sretan ili razočaran, a onda sam shvatio da je to veliki uspjeh, s obzirom na to da na početku ove školske godine nisam ni znao da to natjecanje postoji.

Za ovaj uspjeh najviše sam zahvalan svom nastavniku tehničke kulture zbog svega ovoga što mi je omogućio.

Intervju s učenicom Miom Sanader i učiteljicama Gordanom Čović i Ivanom Hrgović

Bila sam vrlo uzbuđena, sretna i vrlo ponosna. Bila sam sretna jer se trud koji sam uložila isplatio.

piše Maja Jurić

Reci nam nešto više o natječaju u kojem si prisustvovala osvojivši treće mjesto?

Bio je to natječaj o važnosti prirodnih katastrofa. Natječaj je bio raspisan za likovne i literarne radove u osam kategorija koje obuhvaćaju sve od djece s posebnim potrebama do srednjoškolaca.

Kako je bilo tvoje iskustvo?

Odlično sam se provela. Drago mi je jer sam stekla nova pozitivna iskustva i nova prijateljstva. Bilo je to posebno iskustvo koje se ne može opisati riječima.

Gdje ste odsjeli?

Odsjeli smo u vatrogasnom domu. Bilo je vrlo udobno. Imala sam vlastitu sobu koja je bila vrlo lijepa, jedino me u jutarnjim satima probudila vatrogasna vježba.

Gdje se održavala ceremonija dodjeljivanja nagrade?

Ceremonija je održana u Kraš tvornic i slatkiša, a započela je oko jedanaest sati. Kada smo se našli ispred tvornice sve nas je obuzeo slatki miris čokolade. Dodjelu je vodila Doris Pinčić Rogoznica, a nagradu dodjelio ministar. U stankama nas je zabavljala grupa Vatra i Ema Uvalić.

Kako si se osjećala kad si saznala za svoj uspjeh?

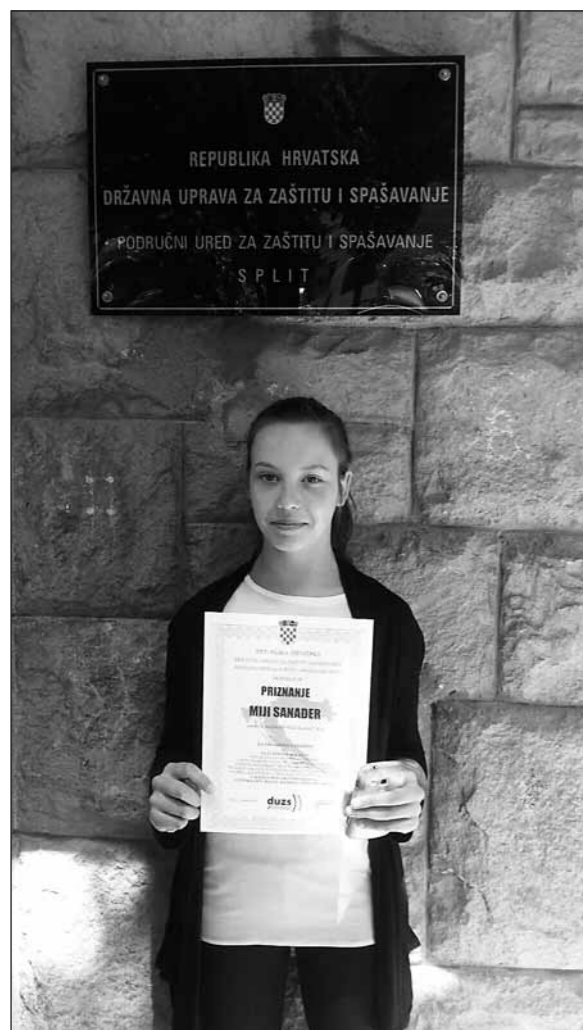
Bila sam vrlo uzbuđena, sretna i vrlo ponosna. Bila sam sretna jer se trud koji sam uložila isplatio.

Što si osvojila?

Osvojila sam MP3 slušalice, pretplatu na časopis Meridijani, tri knjige, kapu, majicu, ruksak, mnogo krašovih slatkiša i najvažnije priznanje.

Što ste radili nakon dodjele nagrada?

Poslije dodjele nagrada imali smo domjenak, nećemo spominjati „krađu“ hrenovki u tijestu. Nakon domjenka posjetili smo Kraš trgovinu, a onda krenuli kući.

Razgovarali smo i s razrednicom Gordanom Čović i učiteljicom Ivanom Hrgović

Kako ste se proveli?

Predivno, nikada do sada nisam prisustvovala na dodjeli nagrada organiziranoj na tako veličanstven način.

Jeste li bili uzbuđeni zbog uspjeha svoje učenice?

Jako uzbuđena i pokazalo se pri samoj dodjeli nagrada da je uzbuđenje bilo opravdano. Naime, između 4500 pristiglih radova povjerenstvo je odabralo 236 u užu krug, a naša je Mia sa svojom mentoricom i mojom dragom prijateljicom Ivanom osvojila treće mjesto. Ove brojke govore same za sebe. Ipak, najupečatljivije je bilo vidjeti sliku naše Mie s kojom je ostvarila uspjeh, prezentiranu preko holograma po zidovima Kongresnog centra Kraš.

Biste li htjeli ponoviti ovo iskustvo?

Svakako, radujem se i toplo nadam da će sljedeće školske godine neki novi mali petaši ili petašica ostvariti isti uspjeh pa ću zajedno s kolegicom ponovo proživjeti isto iskustvo (ako me kolegica pozove).

Kakvo ste iskustvo stekli?

Ovo mi nije novo iskustvo, ali isto je lijepo prisustvovati ovakvom događaju. Vrlo kvalitetan nivo organizacije. Dojela nagrada iskustvo je koje može biti poticaj i ostalim nastavnicima i učenicima iz naše škole.

Jeste li bili uzbuđeni zbog uspjeha svoje učenice?

Bila sam iznimno uzbuđena. Srce mi je bilo kao kuća. Kada sam tek doznala cijeli sam dan bila nasmijana i radosna.

Zašto ste odabrali baš Miu za slikanje?

Zbog toga što je Mia izuzetno pažljiva učenica na svakom satu, kreativna, precizna i samostalna u rješavanju svakog likovnog zadatka.

Biste li htjeli ponoviti ovo iskustvo?

Naravno zbog iznimno kvalitetno provedenog vremena, ugodnog druženja, zabave i sreće, veselja zbog uspjeha svoje učenice.

Za nogomet ništa nije teško

Intervju s Kristianom Mihovilovićem
piše Mihovil Bulić

Kako je sve to krenula tvoja nogometna karijera?

Krenulo je na selekciji ove godine. Tamo sam se dokazao i prošao. Prvo me zvao Hajduk. Tamo sam bio mjesec dana do Božićnih praznika, a onda je bila stanka. Poslije me trener Hajduka nije zvao na treninge, a skaut Splita svaki je dan nagovarao mog oca da dođem igrati za Split. Budući da me iz Hajduka nisu zvali prešao sam u Split.

Je li ti bilo teško rastati se od svojih prijatelja i kluba?

Kristian: Naravno, bilo mi je teško u Uskoka sam bio od pete godine. U Uskoka su mi svi najbolji prijatelji.

Kako ti je u Splitu?

Društvo je odlično, trener odličan. Dajem svoj maksimum kao i do sada.

Kako su te primili u Splitu?

Fantastično, svima sam drag.

Koju poziciju igraš?

Špic.

Jesi li popustio u školi?

Ne, nisam, još sam vrlo dobar.

Tko ti najveća podrška?

Moj otac.

Koja je tajna tvog uspjeha?

Samo rad.

Jesi li se umislio sada kada igraš u Splitu?

Nisam se umislio, niti omalovažavam druge jer su i oni igrači kao i ja. Ne smatram da sam ja nešto poseban.

Kakav ti je trener?

Odličan.

Je li ti teško ići na treninge i stati tako dugo?

Ne, za nogomet ništa nije teško

Lidrano

Pjesma o ljubavi

Sivi flomaster se zaljubio
u crvenu drvenu bojicu,
malo oštrilo u plavu olovku,
pernica u školsko ravnalo,
sunce u oblak nad selom.
Mjesec se zaljubio u zvijezde.
Svi su otišli na dalek put
zaljubljeno.

Roko Vuković 2. razred

Lišće ide, putuje kuda vjetar hoće.

Lišće ide, putuje kuda vjetar hoće.
Zima je tu, blizu, grize djeci prste,
ni vjetar ne zaostaje.

Na brdima putuju ptice selice
gnijezda ostavljaju svom kraju.
Pokrivene biljke bijelim pokrivačem,
crvene cigle postaju bijele.
Čovjek se sklanja u kutu.
Na zvukove zime,
ruka za toplinom kreće.

Dora Rađa 6. razred

Došao je napokon četvrtak 19. 5. Rani jutarnji sati. Okupili smo se na Megdanu puni iščekivanja. Upoznali smo vodičku Paviću i vozača Antu. Ukricali smo prtljagu, mahnuli roditeljima i učiteljici Gordani i krenuli.

VESELO I NEZABORAVNO

Svi smo bili vrlo uzbuđeni. Vožnja je bila ugodna. Na odmorištima smo se igrali, jeli i kupovali naočale. Obilazak Plitvičkih jezera bio je poseban doživljaj. Učiteljice su zabrinuto gledale u nebo. Kiša nas je ipak pustila da uživamo u ljepoti nacionalnog parka. Dolazak u pension Zagi i sobe bio je vrhunac našeg uzbuđenja. Večerali smo i pripremili se za disko, plesali

i naravno svi smo kasno zaspali. Ipak su nas učiteljice probudile u 6 i 40 te smo vrlo brzo nakon doručka bili u razgledavanju Zagreba. Uživali smo cijelo poslijepodne u zoološkom vrtu. Današnji dan bio je poseban jer je naša Kata slavila rođendan. Baš je dobro imati rođendan na ekskurziji. Nakon torte nastavili smo slavlje u discu. Učiteljice su plesale s nama i bili smo jako sretni. Nakon diska „Helga“ je dovela u red one bučne te smo vrlo brzo svi zaspali. Stigla je subota, zadnji dan, a ja sam se ustala pospana, umorna i još s temperaturom. Učiteljica mi je dala lijek i usprkos svemu veselio me obilazak Krapinskog muzeja evolucije i dvorca Trakošćana.

U večernjim satima je završila naša avantura. Sretni i puni doživljaja poletjeli smo u zagrljaje našim roditeljima.

Matea Rajčić 4.r.

dan. Baš je dobro imati rođendan na ekskurziji. Nakon torte nastavili smo slavlje u discu. Učiteljice su plesale s nama i bili smo jako sretni. Nakon diska „Helga“ je dovela u red one bučne te smo vrlo brzo svi zaspali. Stigla je subota, zadnji dan, a ja sam se ustala pospana, umorna i još s temperaturom. Učiteljica mi je dala lijek i usprkos svemu veselio me obilazak Krapinskog muzeja evolucije i dvorca Trakošćana.

Mašta može svašta

PROBUĐENI OBLAK

Davno prije, jedan je oblak cijelu zimu promatrajući ljude uništavao njihove kuće, dvorišta, škole i trgovine. Te je zima bila velika oluja, najveća u posljednja dva desetljeća. Naravno bilo je tu mnogo oblaka, ali oblak o kojem priča ova priča, bio je već star. Sudjelovao je u mnogim olujama, ali mu je ova posljednja bila velik izazov te se odlučio odmarati sljedećih nekoliko godina.

Podosta se odužilo tih nekoliko godina, a kad se iznova vratio začudio se kad je ugledao ljude, građevine i planine. Mnogo se toga promijenilo. Odlučio je doći malo iza planine kako bi bolje vidio. Ptice su to opazile pa su mu prišle. Oblak im je pričao kako je prije sve bio drugačije, a ptice su se smijale. Oblak je vidio mnogo ljudi kako žurno trče ulicama. Mnogo je ljudi stajalo pored kafića čekajući da se oslobodi neko mjesto. Djeca su hodala ulicom zureći u nekakve uređaje. Zastajala su odjednom nasred ulice, ispružala ruke i radili čudne stvari. Smijali bi se tom uređaju, pokazivali jezik, stavljali dva prsta ispred lica. Manja djeca također su zurila u te uređaje vičući nerazumljive riječi. Ptice su mu objasnile da igraju igrice. Zatim je oblak vidio kako i odrasli ljude koriste neke uređaje, ali nešto veće od tih.

Zidovi su bili ispisani svakakvim natpisima, često na drugim jezicima. Automobili su stalno prolazili. Opazio je oblak razliku. Sada su bili mnogo veći, mogli bismo reći ogromni. Trgovine su mnogo veće, neke imaju i do sedam katova. Vidio je oblak da je mnogo propustio. Ptice su mu objasnile da je previše zaostao što se tiče tehnologije. Svi ti pojmovi: tehnologija, mobitel, tablet, laptop, igrice...bili su previše za njega. Zabrinuo se. Na sva su njegova pitanja ptice imale odgovor. Gdje su nestale knjige? „Nisu nestale, još su uvijek u knjižnicama“ odgovarale su ptice „osim što ih djeca danas samo čitaju smao jer moraju, zbog škole.“ „Zašto djeca nose šminku?“ „Jer misle da nisu djeca.“ Tako je oblak postavljao mnogo pitanja, a ptice su mu odgovarale. Odgovori mu se nisu sviđjeli. Želio je da se sve vrati. Bio je uvjeren da bi tako bilo najbolje. Poželio je napraviti novu oluju. Ljudi su ubrzo vidjeli kako Oblak radi nekakav oblik srca pa su ga odlučili fotografirati, da mu se mogu diviti kad god požele. To se oblaku nije sviđjelo. Naime, prije dvadesetak godina svi su ga proklinjali, a sada mu se dive. Tako je on ipak odustao od oluje. Odlučio je otići. Na odlasku je zamolio ptice da mu jednom nabave taj mobitel da i on može fotografirati ljude pa im se dobro nasmejati.

Bruna Dujmović 6. razred

Kako su nastale munje i gromovi

Bilo je to jednom davno. U dubokoj špilji podno Markezine grede živjela je dobra vila i zločesti vilenjak. Silno su se voljeli, ali ipak često svađali.

Jednog su se dana jako posvađali, toliko jako da su se i oblaci nad Markezinom gredom razbježali na sve strane. Nekoliko oblaka se i sudarilo, čuo se prasak, bio je to grom.

U tom trenutku prestane svađa vile i vilenjaka, a njihova srca zaplamte od ljubavi i na nebu se pojavi žarka svjetlost, munja.

Petra Perić i Dora Zelić, 3. razred

Zelenkapica

Živio sam u Africi tri godine. Pregladnio sam. Preselio sam se konačno u Europu. To je lijep kontinent, ali su mi sve životinje bježale i nisam ih mogao uhvatiti. Tako četiri mjeseca. Tada, jednog sunčanog dana, ugledam savršenu lovinu. Bila je to malena djevojčica sa zelenom kapicom. Od gladi nisam ni dobro vidio, no bilo je dovoljno za shvatiti kako ništa ne sumnja. I baš kad sam htio skočiti na nju, dođe moja žena. „Što ti to radiš?! Htio si zaskočiti i pojesti male-nu nevinu djevojčicu?! Pogledaj je, možeš odmah primijetiti kako ta skriči, čulo bi je se do kraja sela. Pojeo bi ju, no to bi ti bio zadnji obrok jer bi te čuli ljudi u selu i ubili te!!! A što bih onda ja i djeca...“ Uši su mi skoro otpale od njenog deranja. Onda mi je objasnila plan. „Proučavala sam malo. Ova djevojčica svaki dan točno u podne prolazi ovim putem. Zato sam je pratila i otkrila gdje ide. Znaš onaj veliki hrast? Ispod njega je jedna koliba. Tu joj živi baka.“ I onda mi je počela pričati plan za sutra. Sutradan u podne sreo sam djevojčicu. Začudo, nije me se prepala! Pokazivao sam joj cvijeće i tu se zadržala sat vremena ubirući ga.

U međuvremenu dokaskao je konj kojeg sam pozvao. Rekao sam joj da će joj put biti lak bude li putovala na njemu. „Izgubila si mnogo vremena, a on zna kraći put do velikog hrasta pa se nemoj čuditi“ rekao sam joj. Naravno bio je to mnogo duži put, a sam sam pošao kraćim. Stigao sam do bakine kućice. Stavio sam zeleni plašt kojeg mi je dala Zelenkapica, uvjerio sam ju da će joj biti vruće. „Moja je žena zbilja mudra kad je sve ovo smislila, doznala, napravila...“ Pojeo sam meda da mi glas bude glađi i pokucao na vrata. Čuo sam tromi, stari glas: „Uđi, Zelenkapice, moja, uđi, otvoreno je!“ U isti trenutak, dok još baka nije stavila naočale, pojeo sam ju i uzeo njenu odjeću. Čuo sam kucanje na vratima. Još s okusom meda u ustima, odgovorio sam: „O, Zelenkapice, uđi, uđi, otvoreno je.“ Ušla je Zelenkapica, ali bez zelene kapice. „Bako, donijela sam ti kolača“ rekla je, onim svojim nježnim glasićem. Čim me pogledala zgrabio sam je i pojeo. Ipak, netko me od seljaka očito vidio kad sam izlazio iz kolibe punog trbuha. Sljedeći dan probudio sam se u... Zapravo nisam se probudio. Dakle, vjerojatno su me ubili da bi spasili baku i Zelenkapicu. No, plašt je još uvijek bio kod mene. Znam to zato što se moja žena tako glasno derala da sam je čuo dok sam bio mrtav.

Dora Rađa

Patuljak Ljutko.

„Bok, ja sam patuljak, a zovu me Ljutko jer se uvijek ljutim i žalim. Smeta mi to i zato sam ljut na njih. Moji prijatelj patuljci i ja svakoga dana kopamo u rudnicima tražeći dijamante. To je zamorno i zato sam opet ljut. Naporno je i nimalo zabavno. Navikao sam zanovijetati i zato mi stalno moji prijatelji drže predavanje o mom ponašanju, a to me zbilja ljuti. Uvijek je tako dosadno, ali kako i ne bi bilo pored patuljaka kao što je Tupko. Tupko je sigurno najdosadniji patuljak na svijetu. Živcira me. Kad bi on smislio nešto pametno svi bi mislili da je to šala. Ispričat ću vam, ipak, što mi se to neobično dogodilo danas. Netko je pozvonio na vrata, a kada sam otvorio preda mnom je bio patuljak crne kose i čudnoga lica, nisam ga poznavao. Rekao je: „Bok...ha-ha...ja...ha-ha...sam...ha-ha...patuljak...ha-ha...Komičar...he-he!“ Nitko nije ništa razumio, ni ja ni moji prijatelji patuljci, osim da se voli smijati. Bio sam ljut jer ne volim kad se netko smije bez razloga. Rekao nam je da ima bolest smijanja. Počeo se smijati. Ustao sam i rekao: „Dosta mi vas je. Naljutili ste me!“ Bilo je kasno, krenuli smo na spavanje. Patuljak Komičar stalno se smijao i nitko nije mogao zaspati, joj, što sam bio ljut. Sutradan kad smo se vratili s posla dočekalo nas je novo iznenađenje. Netko je bio u kući. Mislili smo da je lopov, ali ugledali smo djevojku tamne kose, bijele puti i crvenih usana. Naljutio sam se što je u našoj kući. Rekla je da je njezina majka potjerala iz kraljevstva pa treba mjesto za odmor. Primijetio sam da je imala na hlačama oznaku FBI. Što god to značilo bila mi je sumnjiva. Ipak, bilo nam je svima zabavno družiti se s njom.

Te noći dok smo spavali čuo sam neke zvukove. Ustao sam i ugledao sjenu neke djevojke obučene u crno. Ujutro smo se probudili rano. Cijelo sam vrijeme dok smo radili razmišljao o sjeni koju sam vidio, možda mi se samo učinilo. Međutim, kad smo se vratili kući vidjeli smo osobu u ljubičastoj haljini i našu novu prijateljicu kako leži pokraj nje. U ruci je imala napola pojedenu jabuku. Ona druga u ljubičastoj haljini samo se nasmijala, zamahnula rukama i nestala. Ipak iznenađenje je tek uslijedilo, kad se djevojka ustala s poda i ispričala nam kako je ona na tajnom zadatku. Njeno kodno ime bilo je Snjeguljica. Objasnila nam je kako nas osoba u ljubičastoj haljini želi ubiti i ukrasti naše škrinje s blagom. Bio sam ljut na tu kraljevnu. Nakon nekoliko dana pročitali smo u novinama: „Najveća špijunka ubila zlu kraljicu.“ Bili smo iznenađeni. Netko je pokucao na vrata, a bila je to baš Snjeguljica. Rekla je da joj je misija uspjela. Ljutilo me što nas prekida u našem čitanju novina i kao da mi je još samo on trebao do mene je došao Komičar. „Nasmij se jednom“ rekao mi je. Eto, poslušao sam ga, ostao sam iznenađen. Bio sam manje ljut, ali to neka ostane naša tajna.

Lara Jovišić 6. razred

Izbor!?

Vodimo li se uvijek svojim izborom ili to samo mislimo. Pod utjecajem tuđih mišljenja naše se ponekad jednostavno promijeni. Ne želim to sebi dopustiti kao što to ne bi trebao nitko, pogotovo kada se radi o važnim odlukama kao što je i izbor škole u koju se dalje upisati poslije osmog razreda.

Mnoge ustanove i organizacije danas zarađuju savjetujući djecu o njihovom budućem izboru škole. Utječu li oni tako na izbor te djece? Hoće li njihov utjecaj biti pozitivan ili će skrenuti neodlučnije na potpuno pogrešan izbor? Uz to su tu i naši prijatelji, roditelji i nastavnici, a svi oni imaju svoje mišljenje o najboljem izboru za nas. Odrastamo, ali još uvijek smo djeca te često ne znamo što bismo zbilja htjeli biti kad odrastemo. Zbog toga i dolazi do raspitivanja kod drugih ili ispunjavanja različitih internetskih testova koji nam s obzirom na naše odgovore preporuča školu. Takve testove ne smatram pouzdanima jer i roditelji i većina nastavnika poznaju nas, poznaju nas mnogo bolje te s tim onda i kojoj bi se školi bolje prilagodili. Sigurna sam da nam ni roditelji ni nastavnici ne bi zlonamjerno savjetovali neki loš izbor. Međutim, ima roditelja koji svoju djecu prisiljavaju na učenje te ih poslije prisiljavaju upisati i školu koju oni ne žele. Možda oni tu školu i završe, možda poslije srednje i fakultet, ali što s onim poslije toga. Kako se baviti čitav život nečim što ne volimo. Ne mislim kako ti roditelji žele zlo svojoj djeci, ali im u najboljoj namjeri mogu zakomplicirati i otežati daljnje obrazovanje, a ponekad i budućnost.

Savjeti nam mogu pomoći, ali ipak, ima li išta iskrenije od onoga što bismo sami sebi savjetovali. Zbog toga je najvažnije da upravo mi u svojoj suštini znamo što možemo i što želimo. Ako to znamo ne smijemo nikome dopustiti da nam svojim mišljenjem utječe na odluku, kako u vezi škole tako i nekim drugim životnim situacijama.

Tea Buzov 8. razred

Nasilni sukobi u školama

Postoje razni pristupi problemu sukoba u školama, razne pedagoške mjere, ali i razna tumačenja istog. Je li to „dječja igra“ ili ozbiljan problem? Je li to trenutno ili se tragovi i posljedice primjećuju i kasnije u životu? Jesu li sudionici tučnjave „ravnopravni“ ili se razlikuje žrtva i napadač? Kakve (pedagoške) mjere poduzeti?

Sve ovo zavisi o pojedinom slučaju jer nisu sve tučnjave iste. I upravo tu dolazi do problema. Više se pozornosti pridaje samoj tučnjavi negoli pozadini, onome što je prethodilo. Ne tvrdim da tučnjavu treba zanemariti, smatram da je ona ozbiljan problem djece i nastavnika, ali da bi se prikladno „kaznilo“/„obranilo“ sudionike, treba poznavati sve što je prethodilo i utjecalo na tučnjavu.

Svađe koje prethode tučnjavi mogu biti različite od onih kompliciranih do nekih potpuno blesavih razloga. Često se, ustvari, nema pravog razloga zbog kojeg bismo ulazili u takav sukob. Ipak, najgore je što tučnjave postaju sve nasilnije te se pri takvim sukobima pojavljuju i fizičke ozljede. Poznati su i drugi slučajevi u kojima se žrtva brani od napadača. Tu treba otkriti krivca jer se dogodi da nekad i žrtva slučajno ili iz osвете ozlijedi napadača/nasilnika.

Sve ovo ukazuje na to spriječimo li svađe i vrijeđanje u školama i u društvu općenito, mogli bismo spriječiti i većinu tučnjava. Iako ne sve. Nasilništvo je velik problem, ali utječući na dječju psihu i ukazujući im na pravi način rješavanja nesporazuma i to se može riješiti. Naravno da to neće biti lako, jer nam je rješavanje problema nasiljem lakši put, a u očima pojedinca to je pravda koju izvršava. Pravda je subjektivna i često se pretvara u osvetu.

Smatram da su tučnjave u školama velik problem u današnjem obrazovnom sustavu te bi im trebalo dati puno pozornosti, kao i svađama koje su im prethodile. Ovaj problem treba ispraviti kako bismo odgajali psihički i fizički zdravu djecu jer ovakvi sukobi ostavljaju posljedice. Žrtva može biti traumatizirana i teže se nositi u nekim sličnim situacijama u budućnosti. Nadalje, napadač koji nije kažnjen uvjeren je da se može nastaviti nasilnički ponašati te nastavlja s primitivnim rješavanjem problema postajući problem modernog društva.

Društvo bez nasilja zbilja jest bolje društvo. Društvo za koje se trebamo potruditi za dobrobit svih nas.

U sklopu obilježavanja Svjetskog dana prevencije zlostavljanja djece i nasilja nad djecom kao rezultat projekta nastao je plakat "Ruke nisu za udarce."

Projektom su ove godine obuhvaćeni učenici četvrtog razreda OŠ Klis. U provedbi projekta sudjelovali su Odjel za promicanje zdravlja i prevenciju bolesti Službe za javno zdravstvo.

Svi su ljudi jednako vrijedni.

Ako svi budemo tolerantni to će doista biti ruke koje grle cijeli svijet.

Mihael Boban 4.r.

Ako se posvađaš s prijateljem,
ISPRIČAJ SE.

Ako vidiš nekog tužnog,
UTJEŠI GA.

Ako od tvoje utjehe bude veseliji
I TI ĆEŠ BITI SRETAN.

Marin Karaman 4.r.

VOLIM

Volim vjetar
koji grane njiše...
Volim laste,
bijelu brezu
žuti cvijet
volim, volim
cijeli svijet...

Krešimir Mikuličić 4.r.

PROLJEĆE JE...

CVIJEĆE

Na proljeće cvjeta cvijeće
i sve je puno sreće.
Cvijeće lijepo, mirisno i
plavo,
s pčelama na livadi
zaigrano.

Mia Zelić 3. razred

MATIJA BARIĆ 4.r.

OPOJNI MIRIS PROLJEĆA

Na kraju sela leži voćnjak mali,
oko njega su mladi orasi stali.
Na samom mu rubu mala trešnja spava,
smije se oblacima s neba plava.

Na njene grane lastavice su sjele,
ulovile su bube i onda ih jele.
Sunce zlatno s kosom ih grije,
dok se djeci glasno smije.

Igra u malom voćnjaku krene,
lopta šarena skokne do mene.
Pjesma i veselje čuju se cijeli dan,
sve dok voćnjak ne utone u san.

Proljeće mirisom uljepša dane,
cvijećem opojnim ima i svoje mane.
- Proljeće je divno – velim ja,
sretna sam što zlatno sunce sja.

Cvita Grubišić, 2.r.

ŠAFRAN

Na rosnoj livadi izvirio maleni šafran
i zamirisao poljima i šumarcima.
Ugledala ptica taj skroman cvijet
i ponijela ga u svoj čaroban svijet.
A svijet postao kao duga šaren i sretan.

Luka Radić 2. r.

PROLJEĆE

Proljeće stiže sve nam je bliže,
životinje se iz sna bude,
vesele i cvijeće i ljude.
Laste dolijeću
u susret proljeću.

Petra Perić, 3. razred

MIRISNA LJUBICA

Pala rosa na laticu ljubice
i umila joj nježno lice.
Njeni mirisni tučci vire
i pozivaju prijatelje leptire.
Dolēte leptiri i poljube ljubicu,
a njeni se srcoliki listovi
zarumene kao jabuka.

Gabriel Andrić, 2.r.

DORA BOBAN 4.r.

MORE NAŠE PLAVO

MOJ ZAVIČAJ

Ja živim u primorskom zavičaju. Moj zavičaj krasi Jadransko more prepuno riba. Krase ga i velike kamene planine koje izgledaju poput kraljevstva. Tu su i zelene borove šume pune divljih trava i grmova. Iz šuma se širi prekrasan miris cvijeća. Mojim zavičajem teče rijeka koja ima modre oči. Kada se popnem na tvrđavu, osjećam veliki ponos zato jer se Petar Kružić borio za nju. U mom zavičaju su ljudi jako vrijedni i bave se maslinarstvom i uzgojem ovaca i koza. Volim svoj zavičaj jer tu moj dom i moja obitelj.

Sara Firić 2. r.

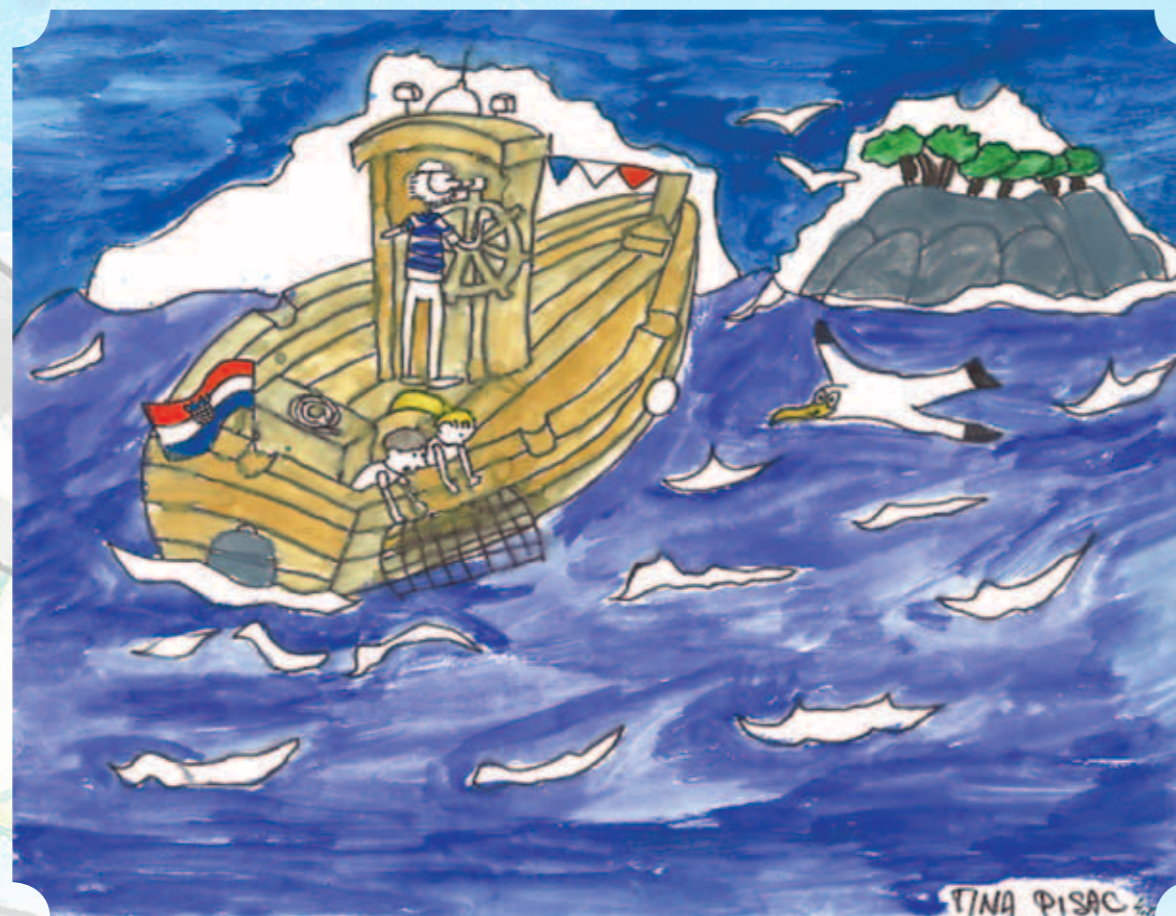
MORE

More,
valovito, uzburkano,
šumi, huči, pjeva.
More se igra u mojoj
kosi.
More razigrano.
Mia Zelić i Marieta Buliga
3. razred

MORSKI DVORI

Lijepo je čuti more
njegove žubore
i vidjeti morske dvore.
Mnoge ribice
u njemu žive
spavaju, plivaju
i iz njega vire.

Gabrijela Zoko 4.r.

ŠKOLJKA

Školjka,
čarobna, sjajna, tajanstvena,
bisere stvara, s morem razgovara.
Najljepši ures morskih dubina,
školjka sjajna .

Petra Perić 3. razred

STINA

Bila jedna dalmatinska stina koju je volila ribica Tina.

Na toj stini rak je stao i s ribicom popričao.

Pita rak ribicu Tinu:

Koliko voliš ovu stinu!

Reče ona brzo ko kit:

Stina mi je otišla svit!

NACRTALA: Tina Pisac
TEKST
NAPISAO: Marko Marović

League of Legends

Ante Gazdov

HAHAHAHAHA. GET HIM !!

WHO GONNA GET ME ?

ATTACK !!!

An ally has been slain
Legendary

